

KÜLFÖLDI HÍREK AZ IPARJOGVÉDELEM TERÜLETÉRŐL

Amerikai Egyesült Államok

A) Az 5 053 407 számú ('407-es) amerikai szabadalom, amelyre kizárólagos használati jogot kapott az *Ortho-McNeil Pharmaceutical* (Ortho), egy ofloxacin nevű racém vegyület levofloxacin nevű enantiomerjét védi, amelyet jóváhagyott az Élelmiszer- és Gyógyszerügyi Hivatal (Food and Drug Administration, FDA).

A levofloxacin a racemát ofloxacin balra forgató enantiomerje, amely lényegesen erősebb mikrobaellenes hatást mutat, mint az ofloxacin. A '407-es szabadalom leírja a levofloxacin szintézisét, és adatokat tartalmaz, amelyek bizonyítják az enantiomer kedvezőbb mikrobaellenes hatását, valamint azt, hogy kisebb az akut toxicitása, és így az ofloxacinnál nagyobb dózisokban adagolható.

Az Ortho kérte a szabadalom oltalmi idejének meghosszabbítását. Az Egyesült Államok Szabadalmi és Védjegyhivatala a kérést indokoltnak tekintette, és az FDA-val együttműködve kiszámította, hogy a szabadalmi törvény 156(d)(2)(A) szakasza alapján a szabadalom oltalmi ideje 810 nappal meghosszabbítható.

A *Lupin Pharmaceuticals* (Lupin) a körzeti bíróságnál keresetet indított arra hivatkozva, hogy a szabadalomban védett levofloxacinnal kapcsolatban nem ez az első engedélyezett kereskedelmi forgalmazás, mert a racemátot már korábban forgalomba hozták, ezért a '407-es szabadalom oltalmi ideje nem hosszabbítható meg.

A körzeti bíróság azon a véleményen volt, hogy az oltalmi idő hosszabbításának engedélyezése összhangban van a szabadalmi hivatal és az FDA enantiomerekkel kapcsolatos gyakorlatával, és hogy a hivatal helyesen tekinti a levofloxacint a racemát ofloxacintól eltérő terméknek.

Ezzel szemben a Lupin azt állította, hogy a hivatal és az FDA az enantiomerekkel kapcsolatban helytelenül értelmezi a törvényt. Szerinte egy enantiomer fele a racemátnak, és így a levofloxacin enantiomer „aktív hatóanyaga” vagy komponense a korábban már forgalomba hozott racemát ofloxacinnak. Ezért a levofloxacin ugyanaz a gyógyászati termék, mint az ofloxacin, ami annyit jelent, hogy a levofloxacin nem az első kereskedelmileg forgalmazott vagy használt termék.

Az Ortho ezzel szemben azt állította, hogy egy enantiomert mind a hivatal, mind az FDA következetesen a racemáttól eltérő gyógyászati terméként ismert el. Az FDA szakértője a

* Danubia Szabadalmi és Jogi Iroda Kft.

bírósági tárgyaláson kifejtette, hogy az FDA a racemátot mindig az enantiomerjeitől függetlenül hatóanyagnak tekintette, és minden enantiomer különálló hatóanyag, amely különbözik a másiktól és a racemáttól.

A fentiekre tekintettel a körzeti bíróság megállapította, hogy a Lupin bitorolt a szabadalom meghosszabbított oltalmi ideje alatt. Ezt a Lupin sérelmesnek találta, és a Szövetségi Fellebbezési Bírósághoz (Court of Appeals for the Federal Circuit, CAFC) fellebbezett. A CAFC előtt a Lupin azzal érvelt, hogy az enantiomerek státuszát 2007-ben törvényileg megváltoztatták, mert a Kongresszus egyetértését fejezte ki azzal, hogy az enantiomerek minden célra, ideértve a szabadalom oltalmi idejének meghosszabbítását is, ugyanolyan hatóanyagok, mint a racemát.

A CAFC kijelentette, hogy a jogalkotási nyilvántartásban vagy egyebütt nem találta semmiféle alapját ennek az elméletnek, és megerősítette, hogy a körzeti bíróság helyesen tekintette a '407-es szabadalom szerinti levofloxacint a racemát ofloxacintól eltérő gyógyászati terméknek. Ezért jogosan hosszabbították meg a szabadalom oltalmi idejét, és így a körzeti bíróságnak a bitorlás tényét megállapító döntése is helyes volt.

B) Az Egyesült Államok Szabadalmi és Védjegyhivatala 2009. november 27-én kiadott közleménye szerint az olyan kisvállalkozó bejelentők, akiknek egyidejűleg több bejelentésük függ a hivatal előtt, gyorsított vizsgálatot kérhetnek egy bejelentésük számára, ha egyidejűleg ejtik egy másik függő, vizsgálatlan bejelentésüket.

A hivatal ezzel az intézkedésével csökkenteni kívánja a vizsgálatlan függő bejelentések számát.

C) Az Amerikai Egyesült Államok Szabadalmi és Védjegyhivatalának elnöke 2010. május 21-én eltörölte a szabadalomengedélyezés gyorsítására vonatkozó megállapodás (Patent Prosecution Highway, PPH) alapján benyújtott bejelentésekre előírt 130 USD összegű díjat.

D) A *Procter and Gamble Co. (Procter) v. Teva Pharmaceuticals USA, Inc.* (Teva)-ügyben a CAFC 2009. május 13-án hozott döntést a Procter javára.

A Procter tulajdonosa az 5 583 122 számú ('122-es) USA-beli szabadalomnak és a 4 761 406 számú ('406-os) USA-beli szabadalomnak. A '122-es szabadalom a rizedronátként ismert biszfoszfonát-vegyületre vonatkozó készítmény- és eljárásigénypontokat tartalmaz. A '406-os szabadalom, amely korábban már lejárt, oszteoporózis megszakított dózistartományokkal végzett kezelésére vonatkozik, és a kezelésre kijelölt harminchat polifoszfonát-molekulát sorol fel; emellett nyolc előnyös vegyületet azonosít a megszakított adagoláshoz, ezek között a 2-pir-EHDP-t, azonban nem nyilvánítja ki és nem is igényli a rizedronátot. A rizedronát és a 2-pir-EHDP helyzeti izomerek, ami annyit jelent, hogy hasonló a szerkezetük, de funkciós csoportjuk a piridinilgyűrű eltérő helyein helyezkedik el.

A Procter 2004 augusztusában a '122-es szabadalom különböző igénypontjainak bitorlásáért beperelte a Tevát, azt állítva, hogy a rizedronát egy generikus változatát forgalmazza Actonel[®] néven. A Teva azzal védekezett, hogy a Procter mindkét szabadalma érvénytelen, mert a bejelentés időpontjában kézenfekvő volt.

A körzeti bíróság szóbeli tárgyalás után azt állapította meg, hogy a '122-es szabadalom vonatkozó igénypontjai nem voltak érvénytelenek, mert nem kézenfekvők a rizedronát és a '406-os szabadalomban azonosított 2-pir-EHDP közötti szerkezeti hasonlóságok miatt.

Ezután a Teva a CAFC-hez fellebbezett. A CAFC döntése lényegileg helybenhagyta az alsófokú bíróság döntését, megállapítva, hogy bár a '122-es szabadalom 4. és 16. igénypontja kimondottan igényli a rizedronátvegyületet, a '406-os szabadalom az oszteoporózis kezelésére szolgáló megszakított dózistartományt igényel, de nem igényel új vegyületeket. Ezért a '122-es szabadalom igénypontjai világosan megkülönböztethetők a '406-os szabadalom igénypontjaitól.

E) A *Conoco, Inc.*(Conoco) v. *Energy & Env'tl. Int'l, L.C.* (Energy)-ügyben a CAFC egy újabb döntése a „consisted of” kifejezés tágabb értelmezése mellett foglalt állást.

A Conoco tulajdonosa az 5 244 937 számú ('937-es) és a 6 172 151 számú ('151-es) amerikai szabadalmaknak, amelyekről azt állította, hogy az *Energy* bitorolta azokat. A szabadalmak tárgyát olyan eljárások képezték, amelyek olaj- és gázvezetékben sűrűlódáscsökkentő anyagok (drag-reducing agents, DRAs) felhasználására vonatkoztak. A DRAs adagolása megnöveli a szivattyúzási határfokot azáltal, hogy csökkenti a folyadékoknak a csőben való áramlásakor tapasztalt sűrűlódását. A DRAs hatóanyagát nagy molekulatömegű polimerek képezik. A körzeti bíróság megállapította, hogy az *Energy* által DRAs előállítására alkalmazott eljárások szó szerint bitorolták a Conoco '937-es szabadalmát és az ekvivalenciaelv alapján a '151-es szabadalmát.

A körzeti bíróság döntése ellen az *Energy* a CAFC-hez fordult. Itt vita tárgyát képezte, hogy a '937-es szabadalom egy korlátozást tartalmaz, mert egyik igénypontjában „vízből vagy víz-alkohol elegyből álló (consists of)” kifejezés szerepel”. Az *Energy* szerint a „consisting of” kifejezés használata az idézett anyagokat alkalmazó eljárásra korlátozódik, és semmi többre. Ennek megfelelően az *Energy* azt állította, hogy eljárásai nem bitorolnak, mert ő metil-izobutil-ketont (MIBK), vagyis egy alkoholmentes komponenst használ, amelyet a '937 szabadalom igénypontjai nem említenek.

A CAFC megállapította, hogy bár a „consisting of” kifejezés a szabadalmi joggyakorlatban elkülönített lépések vagy komponensek kizárását, illetve ennek megfelelően korlátozást jelent, ez a kizárás nem abszolút. Például a „consisting of” kifejezés nem zár ki olyan szennyezéseket, amelyeket egy szakember általában az említett anyagokhoz társít. Sőt, ez a kifejezés nem zár ki olyan további komponenseket vagy lépéseket sem, amelyek nem függnek össze a találmánnyal.

Mint hogy az *Energy* a fellebbezés előtt nem kifogásolta a „consisting of” szerkezetet, a CAFC nem volt hajlandó újból foglalkozni vele. Lényeges bizonyítékot talált arra, hogy az MIBK egy szokásos szennyezés az ipari alkoholokban, amelyet azért adnak az alkoholokhoz, hogy elkerüljék a szeszesitaladó alkalmazását, mert ez az adalék emberek számára ihatatlanná teszi az alkoholt. Ennek megfelelően az MIBK rendes körülmények között társulva van a '937-es szabadalom alkoholkomponensével, és ennek megfelelően közvetve hozzá tartozik maguknak a komponenseknek a jelentéséhez. Ezért a CAFC bitorlást állapított meg.

Ausztrália

Az ausztrál szabadalmi törvény szerint a szabadalom engedélyezésekor az első 20 igénypontot követő minden egyes igénypont után 100 AUD hivatalos illetéket kell fizetni. Így azok a bejelentők, akiknek a bejelentése 20-nál több igénypontot tartalmazott, gyakran jártak el úgy, hogy az engedélyezés előtt csökkentették az igénypontok számát 20-ra, majd az engedélyezés után újra beiktatták az előzőleg törölt igénypontokat. Ezért az Ausztrál Szabadalmi Hivatal a szabadalmi törvény olyan módosítását javasolja, hogy az engedélyezést követően beiktatott igénypontok után is kelljen illetéket fizetni, ha az igénypontok száma meghaladja a 20-at. A díj mértéke ilyen esetben is igénypontonként 100 AUD a 20 fölötti igénypontok után. A hivatal javaslata szerint az új díjrendeletet 2010. augusztus 1-jén léptetnék életbe.

Ausztria

A) Az Osztrák Szabadalmi Hivatal a szabadalomengedélyezés gyorsítására vonatkozó (PPH) kísérleti megállapodást kötött a Magyar Szabadalmi Hivattal, amely 2010. január 4-én lépett hatályba. Ennek alapján az a bejelentő, akinek a találmányát mindkét országban benyújtották szabadalmazásra, az egyik országban először megadott szabadalom alapján kérheti a másik országban bejelentésének gyors vizsgálatát, illetve a szabadalom gyors megadását.

B) Az Osztrák Legfelsőbb Bíróság 2009. szeptember 22-én arról döntött, hogy lajstromozhatók-e a védjegyek paródiái.

A felperes birtokosa a VIAGRA közösségi védjegynek többek között gyógyászati termékekre, és világszerte ilyen védjeggyel árusítja a merevedésképtelenség elleni gyógyszerét (vagyis a „kis kék pirulát”). Az alperes cukormázzal bevont tökmagokat nemivagy-fokozó szerként árusít (kék cukorbevonatot használva) az Európai Unióban STYRIAGRA megjelöléssel, és Ausztriában lajstromoztatta a STYRIAGRA szövedjegyet és logót.

Az elsőfokú bíróság elutasította a felperes ideiglenes intézkedésre vonatkozó kérelmét abból kiindulva, hogy az alperes piaci tevékenysége nem befolyásolta a felperes közösségi védjegyének hírnevét vagy megkülönböztetőképességét, és az inkább humoros megközelítést képez összetévesztés veszélye nélkül.

A felperes a számára kedvezőtlen döntés ellen a Fellebbezési Bírósághoz fordult, amely azonban egyetértett az elsőfokú bíróság döntésével. Ezt követően a felperes a Legfelsőbb Bírósághoz folyamodott jogorvoslatért.

A Legfelsőbb Bíróság a VIAGRA közösségi védjegyet az Európai Unió 89/104/EEC számú védjegyirányelve értelmében jól ismert védjegyként azonosította, majd megjegyezte, hogy a kérdéses védjegyek hasonlóak voltak, amiből arra következtetett, hogy fennállt a két védjegy között az összetévesztés valószínűsége.

A 40/94 közösségi rendelet 9(1)(c) szakasza szerint [amely megfelel az osztrák védjegy-törvény 10(2) szakaszának] egy jól ismert közösségi védjegy oltalmazva van egy olyan jel használatával szemben, amely tisztességtelen előnyt húz a közösségi védjegy hírnevéből, vagy káros annak megkülönböztető jellegére. A Legfelsőbb Bíróság azon a véleményen volt, hogy az alperes kihasználta a felperes védjegyének hírnevét abból a célból, hogy előmozdítsa saját kereskedelmét, és az ilyen tevékenység révén tisztességtelen hasznot húzott a jól ismert VIAGRA védjegy megkülönböztető jellegéből.

A bíróság értékelte az alperesnek azt az állítását is, hogy ő a védjegy paródiáját használta, és vitát kívánt kiváltani vegyi anyagoknak (VIAGRA) természetes anyagokkal (stíriai tők-magok) való helyettesítésével kapcsolatban. Az alperes szerint ez a tevékenység nem volt tisztességtelen. Ennek az érvnek az alapja egy újabb németországi ítélet, amelyben a bíróság mérlegelte a védjegyek által nyújtott jogokat és azokat a jogokat, amelyek a kifejezéssel és a művészet szabadságával kapcsolatos alkotmányos jogokban gyökereznek. Ennek megfelelően kivételes körülmények között egy feltételezett védjegybitorlás nem lehet tisztességtelen, ha a védjegy használata részét képezi kulturális vagy szociális diszkurzusnak. A Legfelsőbb Bíróság egyetértett a német doktrínával, azonban tagadta, hogy a vizsgált esetben ilyen sajátos körülmények forogtak volna fenn. Bár elismerte, hogy a STYRIAGRA megjelölés célzás lehet a felperes VIAGRA védjegyére, nem talált azonban utalást kulturális vagy szociális felhasználásra. A Legfelsőbb Bíróság ezért úgy döntött, hogy a felperes védjegyének az alperes általi használata elsődlegesen azt a célt szolgálta, hogy tisztességtelen előnyt szerezzen a felperes védjegyének megkülönböztető jellegéből, amivel saját kereskedelmét kívánta fokozni.

A fentiek alapján a Legfelsőbb Bíróság védjegybitorlást állapított meg.

C) A *Pago*, a gyümölcsitalokra és -levekre vonatkozó PAGO közösségi védjegy tulajdonosa a Bécsi Kereskedelmi Bíróságnál (Handelsgericht Wien) a közösségi védjegyrendelet 9(1)(c) szakasza alapján kérte a *Tirol Milch* (Tirol) eltiltását védjegyének bitorlásától. A Pago szerint ugyanis a Tirol bitorolja védjegyét, mert „Latellea” termékét Ausztriában olyan üvegpalackokban hozza forgalomba, amelyek megtévesztően hasonlítanak a Pago védjegyével forgalmazott palackokhoz.

Bár a Kereskedelmi Bíróság helyt adott a Pago kérelmének, ezt a döntést hatálytalanította a Bécsi Tartományi Bíróság (Landesgericht Wien). Ez a bíróság az Európai Elsőfokú Bírósághoz (General Court, GC) fordult azzal a kérdéssel, hogy egy közösségi védjegy oltalmat élvez-e híres védjegyként az Európai Közösség teljes területén, ha csupán egyetlen tagállamban van hírneve, és ha nem, akkor lehet-e korlátozni a tiltást arra az államra, ahol a védjegy hírnevet élvez.

A GC döntése két feltételre utal: az első, hogy a védjegynek rendelkeznie kell a szükséges hírnévvel, és a második, hogy a hírnév sajátos földrajzi elterjedésű legyen. A hírnevet a vonatkozó vásárlóközönség révén kell meghatározni, figyelembe véve, hogy ennek a vásárlóközönségnek jelentős része ismeri-e el. Ezenkívül a Közösség területét a határoktól

függetlenül összetett egészként kell tekinteni, és figyelmen kívül kell hagyni, hogy a hírnév egy konkrét tagállamban létezik-e, függetlenül ez utóbbinak a nagyságától. Ezért egy sajátos hírnév jelenléte a Közösségben feltétele annak, hogy a 9(1)(c) szakasz alapján oltalom jöjjön létre, amit nem elégít ki az, ha egy védjegy egy konkrét tagállamban hírnévre tett szert.

Belgium

A belga szabadalmi törvény változása folytán 2007. november 1-jétől kezdve a kereskedelmi kamarák bíróságait jelölték ki a szabadalmi ügyek elbírálására illetékes bíróságokká. Korábban ezeket az ügyeket az elsőfokú bíróságok intézték. A változtatás célja az volt, hogy kevesebb bíróságra – a gyakorlatban ötre – bizzák a szabadalmi ügyek intézését, és így idővel gyakorlottabb bírák intézzék az ilyen ügyeket.

A kezdeti törvénytervezet messzebb ment, és egyetlen bíróságra, mégpedig a brüsszeli Kereskedelmi Kamarára kívánta utalni a szabadalmi ügyeket az Európai Szabadalmi Egyezmény reformjával kapcsolatban tartott, 1999. júniusi párizsi diplomáciai konferenciát követően. Ezen a konferencián a tagállamoknak azt tanácsolták, hogy mindent tegyenek meg a felelős bíróságok számának csökkentése érdekében. A Belga Szellemitulajdon-védelmi Tanács üdvözölte ezt a javaslatot, mert úgy tűnt, hogy az összhangban van az európai szintű tervekkel, amelyek egy központi európai bíróságot kívánnak létrehozni szabadalmi perek intézésére; emellett a brüsszeli Kereskedelmi Kamara már központosított bíróságként ítélezett közösségi védjegy- és mintaügyekben. A belga parlament azonban nem fogadta el ezt a javaslatot, mert attól tartott, hogy egyetlen bíróságnak nem lenne elegendő ideje és eszköze az összes ügy intézésére.

Brazília

A hivatalos közlöny 2010. január 22-i számában közzéték a 240/2010 számú rendeletet, amely szerint évi 20 000 USD-nél kisebb jövedelmű kisvállalkozók az Országos Iparjogvédelmi Intézetnél 60%-os kedvezményben részesülnek. Ettől a rendelkezéstől az intézetnél benyújtott bejelentések számának a növekedését remélik.

Bulgária

A) Bulgária országgyűlése 2010. február 26-án elfogadta a védjegyekre és földrajzi árujelzőkre vonatkozó törvény módosításait, amelyek a hivatalos közlönyben való megjelenés napján, 2010. március 9-én léptek hatályba. A törvény módosításának az volt a célja, hogy a bolgár törvény összhangba kerüljön az Európai Unió vonatkozó rendelkezéseivel. A módosított törvény főbb pontjait az alábbiakban foglaljuk össze.

A Bolgár Szabadalmi Hivatal már nem vizsgálja hivatalból a lajstromozást kizáró viszonylagos okokat. Ehelyett a védjegybejelentésnek a hivatalos lapban való publikálásától számított három hónapon belül egy korábbi védjegy tulajdonosa, kizárólagos használati engedély tulajdonosa, valamint egy korábbi jogokkal rendelkező harmadik fél jogosult a védjegy lajstromozása ellen felszólalni a hivatalnál benyújtott írott beadvánnyal.

Egy közösségi védjegybejelentés vagy védjegy nemzeti bejelentéssé való átalakítása alatt a szabadalmi hivatal írásban értesíti a közösségi védjegy bejelentőjét vagy tulajdonosát arról, hogy a bejelentést figyelembe vették Bulgária területén.

A törvény lehetővé teszi védjegy- vagy földrajziárjelző-bejelentések benyújtását elektronikus úton.

A közösségi védjegyet nemzeti bejelentéssé átalakító eljárásra vonatkozó rendelkezés 2010. június 10-én lépett hatályba. A felszólalási rendszer 2011. március 10-én fog hatályba lépni.

B) Bulgária országgyűlése 2010. április 28-án fogadta el az ipariminta-törvény módosításait, és azok a hivatalos közlönyben való meghirdetés napján, 2010. május 11-én léptek hatályba. A törvénymódosítás célja az volt, hogy a bolgár mintatörvényt összhangba hozzák az Európai Unió vonatkozó rendelkezéseivel. Az új törvény főbb pontjait az alábbiakban foglaljuk össze.

A Bolgár Szabadalmi Hivatal már nem vizsgálja hivatalból a mintabejelentések lényegét. Ehelyett csak azt vizsgálja, hogy a bejelentés megfelel-e a bejelentési időpont elismerésével kapcsolatos követelményeknek és a minta meghatározásának, továbbá nem ütközik-e közrendbe és közérkölcsebe.

A mintabejelentő a bejelentés benyújtásakor kérheti, hogy a lajstromozott minta publikálását a benyújtás napjától vagy – elsőbbség igénylése esetén – az elsőbbség napjától számított 30 hónap időtartamra halasszák el.

Ha a bejelentő elmulasztja a vizsgálati és publikálási illetékek előírt időn belüli befizetését, egy hónapos türelmi időt kap a mulasztás pótlására, az illeték kétszeresének egyidejű befizetésével.

Bárki kérheti egy lajstromozott minta törlését, ha az a benyújtás, illetve az elsőbbség napja előtt a nyilvánosság számára bármilyen módon, bárhol a világon hozzáférhető mintával vagy egy olyan mintával azonos, amelyet a benyújtás vagy az elsőbbség napja előtt nyújtottak be, és nemzeti vagy nemzetközi eljárásban vagy közösségi mintaként lajstromoztak.

Az új törvény lehetővé teszi a mintabejelentések benyújtását elektronikus úton.

Chile

Chilében 2010. április 1-jén hatályba lépett a növényfajták oltalmára vonatkozó UPOV-egyezmény, aminek révén korszerűsödött Chile ilyen tárgyú korábbi törvénye.

Az új törvény szerint az oltalmi idő fák esetében 18-ról 25 évre, míg egyéb növényfajták esetében 15-ről 20 évre nőtt.

Az új törvény lehetővé teszi, hogy a gazdák a védett növényfajták termesztése révén törvényesen szerzett termést felhasználják szaporítási célokra.

Dánia

A koppenhágai Tengerészeti és Kereskedelmi Bíróság (TKB) 2009. november 4-én döntött a *Boehringer Ingelheim Pharma GmbH & Co KG (Boehringer) v. The Patent and Trademark Board of Appeal (Board)*-ügyben.

A Boehringert a lajstromozott PRADAXA európai védjeggyel rendelkezik a gyógyászati termékekre vonatkozó 5. áruosztályban. A védjegybejelentést 2003-ban nyújtotta be, és a védjegyet 2005-ben lajstromozták.

2006. júniusában a Szellemi Tulajdon Világszervezete értesítette a Dán Szabadalmi és Védjegy hivatalt, hogy a *Norton Healthcare Ltd. (Norton)*, amely birtokolja a 885 476 számú nemzetközi védjegyet, Dániát megjelölte az 5. és a 10. áruosztályban az IPRAXA védjegy lajstromozására, és hogy ennek a védjegynek a lajstromozását publikálták.

A Boehringert felszólalt a megjelölés ellen, azt állítva, hogy az IPRAXA védjegy megtévesztően hasonlít a PRADAXA védjegyre. A dán hivatal elutasította a kifogást, azzal érvelve, hogy

- a védjegyek kezdete eltérő;
- a védjegyek ábrája eltérő;
- a védjegyek hangképe eltérő; és
- a két védjegynek csupán egyetlen közös szótagja van.

A Szabadalmi és Védjegy-fellebbezési Tanács megerősítette ezt a döntést.

A Boehringert beperelte a tanácsot, hogy változtassa meg döntését, de a Tengerészeti és Kereskedelmi Bíróság megerősítette az IPRAXA lajstromozását elrendelő döntést.

A bíróság döntése a gyógyszervédjegyek vonatkozásában a következő megjegyzést tartalmazza: „Az 5. áruosztályban lajstromozott védjegyekkel kapcsolatban kijelentjük, hogy az elérhető tájékoztatás szerint azok olyan gyógyszerekre vonatkoznak, amelyek felhasználásának célja teljesen eltérő betegségek megelőzése vagy gyógyítása ..., és a felírt gyógyszert a páciens eltérő utakon, nevezetesen tablettaként, illetve inhalálással veheti be. Az érintett fogyasztói körrel kapcsolatban megjegyezzük, hogy a védjegyekkel használt gyógyszereket a gyógyszerfogyasztók számára orvos által a gyógyszertárnak felírt recept alapján vagy kórházi kezelés alkalmával osztják szét. Ezért a közönséges fogyasztó, amikor a gyógyszert gyógyszertárban vásárolja, nem dönthet a különböző termékek között, és már csak ezen ok miatt sem keverheti össze a termékeket. A fentiekből következően, és mert a páciensek biztonságát más szabályok írják elő, mint a védjegy törvényt, a bíróság úgy találja, hogy a fellebbezési tanács jogosan állapította meg, hogy az IPRAXA és a PRAXADA védjegy nem megtévesztően hasonló.”

Ez a döntés azért érdekes, mert részét képezi annak a harcnak, amely akörül folyik, hogy a gyógyszervédjegyeket egyéb védjegyekről eltérően kell-e megítélni.

Dél-Afrika

A) A Nemzetközi Futbalszövetség (FIFA) által 2010 júniusában rendezett világbajnoksággal kapcsolatban a Dél-afrikai Köztársaságban komoly vitákra került sor, mert sokan úgy vélték, hogy a FIFA-t túl tág oltalom illeti meg. A médiumok kommentátorai kétségbe vonták a FIFA számára állítólagos kapzsisága folytán engedélyezett kizárólagossági jog mértékének az indokoltságát. Sokan gondolták, hogy a FIFA olyan jogokat csikart ki, amelyek messze meghaladják a védjegyek által adott jogok határait, és alaptalanul korlátozzák a polgárok jogait.

A FIFA a világbajnokságra vonatkozó legtöbb azonosító jelet lajstromoztatta, és emellett kihasználta az áruhamisítás elleni törvény drákói rendszabályait a hamisított áruk lefoglalására, sőt az árusok letartóztatására, mégpedig a 17/1941-es törvényre hivatkozva, amelynek alapján egy „védett áru” utánzása esetén a vétkes árut a rendőrség, a vámhatóság vagy kijelölt felügyelők lefoglalhatják. Ha a sérelem nyilvánvaló, a lefoglalást végzés nélkül el lehet végezni. Minthogy így az áru azonnal eltűnik a piacról, nagyon hatásos a törvény rendelkezése a kereskedők ellen, mert még ha egyértelműen tudják is bizonyítani, hogy a lefoglalt áruk nem esnek a törvény hatálya alá, több hónap vagy akár év is eltelhet, amíg az ügy bíróság elé kerül.

Az árumegjelölési törvény (Merchandise Marks Act) sajátos jogokat biztosított a FIFA-nak, és egyike volt azoknak az eszközöknek, amelyek segítségével a dél-afrikai kormány megpróbálta teljesíteni a FIFA által támasztott követelményeket annak fejében, hogy a Dél-afrikai Köztársaság megkapja a világbajnokság rendezési jogát.

Az engedéllyel nem rendelkező mozgóárusok ellen hozott egyik rendszabály a módosított árumegjelölési törvényben (Merchandise Marks Amendment Act) található, amely úgy módosította az árumegjelölési törvényt, hogy rendelkezést tartalmaz a védjegyekkel való olyan visszaélések ellen, amelyek a miniszter által a törvény 15A szakasza alapján védettnek nyilvánított eseményekre vonatkoznak. A világbajnokságot egy 2006. évi sajátos törvény 2010-ben módosított, a dél-afrikai FIFA világbajnoksággal kapcsolatos rendszabályai alapján védett eseménynek nyilvánították a hivatalos közlönyben, és ez a megjelölés 2006. május 25-től 2010. december 11-ig hatályos. Ilyen alapon a kereskedelmi és ipari miniszter a FIFA-védjegyek hosszú listáját tette közzé, amely többek között a következő védett kifejezéseket tartalmazta: WORLD CUP; SOUTH AFRICA WORLD CUP; WORLD CUP SOUTH AFRICA; 2010; TWENTY TEN; CAPE TOWN 2010; DURBAN 2010; JOHANNESBURG 2010; CONFEDERATIONS CUP; WIN IN AFRICA FOR AFRICA; FOOTBALL FOR A BETTER WORLD.

A fenti törvényt alkalmazta a bíróság a *FIFA v. Metcash Trading Africa (Pty) Ltd.* (Metcash) ügyben, amelynek az képezte az alapját, hogy a Metcash nyalókákat árusított olyan csoma-

golásban, amely a dél-afrikai nemzeti zászlót, a „2010” számot és egy futball-labdát ábrázolt. A FIFA azt állította, hogy a nyalókák árusítása közvetve vagy közvetlenül utalt a világbajnokságra, és ezért sértette védjegyjogait. A Metcash hiába hivatkozott az alkotmányban biztosított szólásszabadságra, a bíróság FIFA-nak adott igazat.

B) Az elmúlt nyolc évben 40-nél több olyan védjegybejelentést nyújtottak be a Dél-afrikai Védjegyhivatalnál, amely tartalmazza a „vuvuzela”(magyar nyelvújítók szerint: darázskürt vagy afrodeda) szót. Ezek a védjegybejelentések az áruk és szolgáltatások széles változatára vonatkoznak.

A vuvuzela egy csőszerű hangszer, amely az egyik végén kiöblösödik, és amelynek zümmögésszerű hangja háttérzajként volt hallható a világbajnokság mérkőzéseinek közvetítésekor. Az egyik védjegybejelentő, *Freddie Maake* azt állítja, hogy ilyen hangszert az 1970-es években már készített alumíniumból, és az 1990-es évek végén műanyagból is előállított vuvuzelát. 2004-ben *Rory Peter Rice* nyújtott be kérelmet a VUVUZELA védjegy lajstromozása iránt „műanyag trombitára” vonatkozóan. Rice bejelentése előtt három nappal a *Masincedane Sports* cég nyújtott be hasonló lajstromozási kérelmet „zeneeszközökre”. 2003-ban egy dél-afrikai és 2009-ben három német állampolgár is kérte a VUVUZELA védjegy lajstromozását.

Mindezek a védjegybejelentések jelenleg függőben vannak, kivéve a *Masincenade Sports* védjegybejelentését, amelyet elfogadott ugyan a védjegyhivatal, de felszólaltak ellene.

Jelenleg úgy tűnik, hogy a VUVUZELA védjegy a Dél-afrikai Köztársaságban nem lajstromozható, mert olyan típusú zeneszerszámmra vonatkozik, amely korábban már általánosan ismertté és használttá vált, így egyetlen igénylő sem válhat ilyen védjegy tulajdonosává, ezért bárki használhatja a vuvuzela nevet ennek a zeneszerszámnak a megjelölésére.

Dél-Korea

2010. február 1-jén megváltozott a biotechnológiai tárgyú találmányok vizsgálatának gyakorlata. A főbb változásokat az alábbiakban foglaljuk össze.

Egy ismert gén vagy protein tulajdonságát nem alapozza meg az, ha egy új funkcióját találják meg.

Egy ismert gén primerjének, próbájának, antiszenszének, siRNS-ének vagy miRNS-ének a találmányi szintjét csak akkor ismerik el, ha összehasonlító adatokkal bizonyítják kimagaslóan jelentős hatásait.

Több gén vagy protein markerként való igénylése esetén az egység követelménye csak akkor elégíthető ki, ha az igényelt gének vagy proteinek közös szerkezete járul hozzá a markerfunkcióhoz.

Ha nem lehet egyértelműen megkülönböztetni a letéti számmal meghatározott igényelt mikroorganizmusokat az ismert mikroorganizmusoktól, az újdonságot és a feltalálói tevé-

kenységet a bejelentő által benyújtott bizonyító anyag és konkrét adatok alapján kell megállapítani.

B) Dél-Koreában 2010. január 1-jén a bejelentők számára kedvező módon változott meg a mintabejelentések elővizsgálatának gyakorlata. A fontosabb változásokat az alábbiakban foglaljuk össze.

Elfogadják a háromdimenziós elektronikus képeket. Ez a változás könnyebbé teszi a bejelentők helyzetét, akiknek korábban háromdimenziós helyett kétdimenziós képeket kellett benyújtaniuk.

Mintabejelentés esetén nincs szükség perspektivikus nézet és hat ortografikus vetület rajzának benyújtására. Egyetlen rajz benyújtása is elegendő, ha annak alapján világosan meg lehet állapítani a minta tartalmát és alakját.

31-ről 86-ra növelték az egy bejelentésben igényelhető minták számát, ha valamennyi minta azonos elven alapszik.

Ecuador

2009 novemberében Rafael Correa elnök egy olyan rendeletet hozott, amely kimondja, hogy a köz érdekében áll olyan gyógyszerek hozzáférhetősége, amelyeket az ecuadori népet sújtó betegségek kezelésére használnak. Az elnöki rendeletet válaszként hozták arra, hogy Ecuador különböző területein trópusi láz és egyéb betegségek törtek ki, amelyek súlyos szenvedést okoznak.

A rendelet jogi alapjai a következők:

- az alkotmány 32. szakasza, amely megállapítja, hogy az egészség az állam által garantált jog;

- a TRIPS-megállapodás 32. szakasza, amely elismeri az államoknak azt a jogát, hogy kényszerengedélyt adjanak gyógyszerszabaddalmakra annak érdekében, hogy leküzdjék és enyhítsék a betegségek hatásait; és

- a TRIPS-megállapodásra és a közegészségre vonatkozó dohai nyilatkozat, amely megállapítja, hogy a Kereskedelmi Világszervezet (WTO) valamennyi tagállamának joga van „kényszerengedélyeket adni, és meghatározni azokat az alapokat, amelyekre hivatkozva ilyen engedélyek adhatók”.

Az elnöki rendelet kivitelezéséhez a Szellemtulajdon-védelmi Intézet – a szellemtulajdonvédelmi törvény rendelkezéseivel összhangban – utasítást adott ki a szabadalmazott gyógyszerekre vonatkozó kényszerengedélyek megadásáról.

Az intézet a védjegy hivatalon keresztül felelős a kényszerengedélyek megadására vonatkozó kérelmek átvételéért. Egy kényszerengedély kereskedelmi vagy nem kereskedelmi nyilvános felhasználásra vonatkozhat.

Egy nem kereskedelmi nyilvános használatra vonatkozó kényszerengedély esetében a kérelmezőnek bizonyítania kell, hogy a termék vagy gyógyszer, amelyet előállítani vagy

importálni fog „elsősorban a belső piac ellátására van szánva, és nem kereskedelmi nyilvános használatra szolgál”. A „nem kereskedelmi nyilvános használat” kifejezés olyan gyógyszerre vonatkozik, amelyek közintézmények egészségprogramjának a megvalósításához szükségesek.

A kereskedelmi nyilvános használatra vonatkozó kényszerengedélyek esetében a kérelmezőnek bizonyítania kell, hogy „kereskedelmileg ésszerű feltételek mellett” megpróbált engedélyt kapni a jogtulajdonostól, és 45 napon belül nem kapott kedvező választ. Csak olyan termékekkel vagy gyógyszerekkel kapcsolatban kérelmezhető ilyen kényszerengedély, amelyeket a kérelmező gyártani szándékozik.

A védjegy hivatalnak értesítenie kell a szabadalomtulajdonost az őt érintő minden beérkezett kényszerengedély-kérelemről. Ezután felülvizsgálja a kérelmet, és dönt a kényszerengedély megadásáról. A döntést jogilag indokolni kell.

Kényszerengedély adása esetén ugyanennek az adminisztratív lépésnek a keretében meg kell állapítani az engedélyezett jog körét, célját és időtartamát, valamint a licenrdíj fizetés feltételeit.

A rendelet leszögezi, hogy egy kényszerengedély nem lehet kizárólagos, és hogy az ilyen engedély nem befolyásolja a szabadalomtulajdonos jogait abban, hogy folytassa szabadalmának hasznosítását.

A védjegy hivatal által kiadott döntést a szellemi tulajdon-védelmi törvényben meghatározott jogorvoslatok igénybevételével meg lehet fellebbezni. Fellebbezést ugyanannál a hatóságnál lehet benyújtani, amely a döntést kiadta (vagy egy felsőbb hatóságnál abban az esetben, ha az első hatóság megerősíti első döntését).

Az új rendelet felhatalmazza a védjegy hivatalt – amely *ex officio* vagy *ex parte* járhat el –, hogy visszavonja a kényszerengedélyt amikor annak megadási alapja már megszűnt. Hasonlóképpen egy kényszerengedély feltételeit módosítani lehet abban az esetben, ha új tények váltak ismertté, amelyek indokolják ezt a módosítást.

Egyesült Arab Emírségek

Az Egyesült Arab Emírségek Védjegy hivatalának vezetője nemrég a török *Cak Tekstil Sanayi Ve Ticaret Anonim Sirketi* (Cak) javára hozott döntést. A Cak ugyanis felszólalt egy libanoni személyt LTB LITTLE BIG JEANS védjegybejelentése ellen. A védjegy hivatal vezetője megállapította, hogy a felszólaló a jogos tulajdonosa az LTB BY LITTLE BIG védjegynek, amelyet a világ számos országában lajstromoztatott, és amely ismertté vált a vásárlóközönség számára. Minthogy a libanoni bejelentő által lajstromoztatni kívánt védjegy lényegileg azonos a Cak védjegyével, a kifogásolt lajstromozás egyértelműen a közönség megtévesztését jelentené.

Egyesült Királyság

Az Egyesült Királyság Szellemijajdon-védelmi Hivatala (UK Intellectual Property Office, UKIPO) által felkért bizottság 2010 márciusában közzétett egy tanulmányt, amely szerint az Amerikai Egyesült Államok és Japán Szabadalmi Hivatalánál, valamint az Európai Szabadalmi Hivatalnál benyújtott szabadalmi bejelentések elintézésének késlekedése a globális gazdaságnak minden egyes évben 7,6 milliárd angol fontba (11,35 milliárd dollárba) kerül. Ugyanakkor a szabadalmak kölcsönös elismerése jelentősen csökkentheti a vizsgálatlan bejelentések számát, és akár 23 milliárd font (34,5 milliárd dollár) megtakarítást is eredményezhet.

A tanulmány vizsgálja a szabadalmi irányzatokat, különös tekintettel az előbb említett három legnagyobb, valamint az angol, az ausztrál, az indiai, a kínai, a dél-koreai és a német szabadalmi hivatalra, és megállapítja, hogy az elintézetlen szabadalmi bejelentések száma növekszik; így az Egyesült Államok Szabadalmi és Védjegy hivatalánál ez a hátralék kb. 750 000 bejelentést, míg a Japán Szabadalmi Hivatalnál 800 000-nél több bejelentést jelent.

A tanulmány megállapítja, hogy a jelenlegi irányzatok szerint a lemaradások a következő öt évben jelentősen nőni fognak. Ezért egyértelműen szükség van olyan rendszabályok megfontolására, amelyek alkalmasak a lemaradás csökkentésére. Megállapítja, hogy a tíz legfontosabb szabadalmi hivatal 1,6 millió szabadalmi bejelentésének 34%-a kettőzött vagy többszörös bejelentésből származik. Ezért a kölcsönös elismerés révén jelentősen csökkenteni lehet azt az időt, amelyre az elővizsgálóknak szükségük van a többszörös bejelentések vizsgálatához.

Az Egyesült Királyság szellemijajdon-védelmi minisztere, David Lammy üdvözölte a jelentést, kijelentve, hogy világszerte mintegy 4 millió szabadalmi bejelentés vár vizsgálatra. Az Egyesült Államok Szabadalmi és Védjegy hivatalának igazgatója, David Kappos szerint a függő bejelentések által okozott probléma egyre súlyosabbá válik, ha nem fogantatosítanak rendszabályokat.

Egyes szabadalmi szakemberek óvatosságra intenek. Így például a Nokia szabadalmi igazgatója, Tim Frain szerint a szabadalmi bejelentések vizsgálatánál a minőség megtartása fontosabb, mint a hátralék csökkentése, mert a rossz szabadalmak engedélyezésének gazdasági következményei sokkal súlyosabbak lehetnek, mint a vizsgálatlan bejelentések okozta hátrányok.

A FICPI angol csoportjának elnöke, Appleyard Lees kijelentette: „Az engedélyezési eljárás meggyorsítása egyszerűen azt jelentheti, hogy gyorsan rossz szabadalmakat engedélyeznek. Ez hátrányosabb lehet a gazdaságra, mint a függő bejelentések vizsgálatának késedelmé”. Szerinte a legfontosabb az lenne, hogy a szabadalmi hivatalok a bejelentések benyújtását követő 18 hónap eltelté után publikálással egyidejűleg kutatási jelentéseket is közzétegyenek: „A hangsúlyt a magas színvonalú kutatási jelentések korai közzétételére kell helyezni.

Mindenki egyetért azzal, hogy fontos a kutatási hátralék kezelése, de az engedélyezési hátralék nem olyan lényeges.”

Elsőfokú Európai Bíróság

A) A Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (OHIM) lajstromozta a CANNABIS védjegyet. E védjegy ellen érvénytelenítési kérelmet nyújtott be a CANNABIS CLUB védjegy tulajdonosa, aki egy vadkender-aromájú sört ilyen névvel jelölt meg.

Ezt követően az OHIM érvénytelenítette a CANNABIS védjegyet azon az alapon, hogy egy átlagos fogyasztó világos és közvetlen utalást kap a védjegyszóából azoknak az áruknak a tulajdonságaira, amelyekkel kapcsolatban a védjegyet lajstromozták.

A védjegytulajdonos az Elsőfokú Európai Bírósághoz (General Court) nyújtott be keresetet. Ez a bíróság megállapította, hogy ténybeli kapcsolat van a cannabis (vadkender) és a sör tulajdonságai között, minthogy a cannabist számos élelmiszer előállításánál felhasználják. A cannabis latin tudományos kifejezés, amely az Európai Unió több nyelvén is létezik, és ismert az általános fogyasztóközönség körében. Ezért az átlagos fogyasztó a CANNABIS védjegyet leírónak tartja a sörrel kapcsolatban, és ez a vásárlásnál is döntő lehet, mert a fogyasztó ilyen nevű sör vásárlásakor ugyanolyan hatást remélhet, mint amelyet a vadkender fogyasztásakor várhat. A fentiek alapján a bíróság úgy döntött, hogy a CANNABIS védjegy nem lajstromozható.

B) A *Vivartia ABEE Proionton Diatrofis kai Ypiresion Estiasis* (Vivartia) kérelmet nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnál a MILKO védjegy lajstromozása iránt a 30. áruosztályban. Ez ellen felszólalt a *Kraft Foods Schweiz Holding AG* (Kraft) azon az alapon, hogy a lajstromoztatni kívánt védjegy hasonlít az ő korábbi MILKA védjegyéhez, és ezért valószínűleg zavart okozna a fogyasztók körében.

Az OHIM helyt adott a felszólalásnak, és ugyanezt tette az OHIM Fellebbezési Tanácsa is.

Ezután a Vivartia az Elsőfokú Európai Bíróságnál (GC) nyújtott be fellebbezést. Érvelését arra alapozta, hogy védjegye teljesen eltérő a Kraft védjegyétől, mert két figuratív elemet is tartalmaz, amelyek „delta” szóként olvashatók, és ezáltal védjegyének eltérő a hangzásbeli benyomása.

A bíróság megállapította, hogy az Európai Unió általános vásárlóközönségéhez tartozó fogyasztók minden valószínűség szerint azonosként társítanák a két szót, mert azok az Európai Unió egyik hivatalos nyelvén sem bírnak jelentéssel. Emellett hangzásbeli hasonlóság áll fenn a szavak között, és a „delta” kiegészítő elemet egy átlagos fogyasztó valószínűleg figyelmen kívül hagyná. Ezért elegendő valószínűsége van annak, hogy a vásárlóközönség a két védjegy megtevesztően hasonlónak találja, és így összetévesztené.

Európai Bíróság

Mengozzi, az Európai Bíróság (European Court of Justice, ECJ) főtanácsnoka 2010. március 9-én szakvéleményt adott a sokat vitatott *Monsanto v. Cefetra*-ügyben.

A Monsanto a tulajdonosa a glifozát-tűrő 5-enol-piruvilsikimát-3-foszfát szintézisére vonatkozó, 0 546 090 számú európai szabadalomnak. Ez a szabadalom a Monsanto átfogó biotechnológiai fegyvertárának egyik kulcsfontosságú részét védi, és az oltalmazott találmány genetikailag módosított, gyomirtó szereknek ellenálló növényeket eredményez, így kedvezően befolyásolja a szójabab növekedési fázisát. Az argentin farmerek széles körben alkalmazzák ezt a technológiát, és Argentína a szójatermékek egyik legnagyobb exportőrévé vált. Argentína azonban egyike annak a kevés helynek a világon, ahol a Monsanto-nak nincs szabadalmi oltalma a módosított génekre és DNS-molekulákra. Ezért a Monsanto, európai szabadalmaira támaszkodva, megtámadta az Argentínából Európába exportált, fontos marhatápszert képező szójaszármazékok forgalmazóit.

A szójalisztimportőrök az Argentínában termesztett szójababból betakarítása után szójalisztgolyócskákat állítanak elő, amelyekből Európába való szállításuk előtt az olajat extrahálják, és a megmaradó anyagot összetörik, szárítják, fellemegeítik és a végtermékké sajtolják.

A Monsanto érvelése szerint az Európába importált szójalisztben érintetlen DNS-molekulák maradnak, és ezért szabadalmát az importőrök bitorolják az európai nemzeti szabadalmi törvények szerint. A Monsanto azzal is érvelt, hogy Európában abszolút termékoltalmat élvez. Ezzel szemben a szójalisztimportőrök – többek között a 98/44/EC Biotechnológiai irányelv 9. szakasza alapján – azzal érveltek, hogy a Monsanto szabadalmának oltalmi köre nem terjed ki az olyan esetekre, amikor a DNS-molekulák – ha egyáltalán jelen vannak – nem képesek semmiféle funkció kifejtésére.

A Biotechnológiai irányelv 9. szakasza a következőképpen hangzik:

„A genetikai információból álló vagy azt tartalmazó termékre vonatkozó szabadalom oltalmi köre kiterjed minden olyan anyagra – kivéve az 5(1) szakasz bekezdését –, amely magában foglalja a terméket, amely tartalmazza a genetikai információt, és amelyben nyilvánul annak funkciója.”

Az ügy a Hágai Kerületi Bíróság előtt van függőben, amely számos kérdést intézett az ECJ-hez. A legfontosabb kérdéseket a következőképpen foglalhatjuk össze.

- A Biotechnológiai irányelv 9. szakaszát olyan módon kell-e értelmezni, hogy az oltalmat nyújt abban az esetben is, amikor az anyagban levő genetikai információ nem fejt ki semmiféle funkciót, de a múltban fejtett ki funkciót, vagy amikor elméletileg képes funkciót kifejteni a jövőben (vagyis amikor a génszekvenciát elkülönítik, és ismét beviszik növényi sejtekbe)?

- A Biotechnológiai irányelv 9. szakasza által nyújtott oltalmat kimerítőnek kell-e tekinteni, vagy van-e még abszolút termékoltalom számára hely a nemzeti törvények alapján?

A biotechnológiai találmányok jogi oltalmára vonatkozó irányelv szövegének és céljainak vizsgálata után Mengozzi főtanácsnok azon a véleményen van, hogy a szabadalmazott DNS mint olyan – vagyis kémiai anyagként – csak akkor áll oltalom alatt, amikor aktuálisan megvalósítja azt a funkciót, amely miatt szabadalmaztatták. Véleménye szerint az „anyag”, amely tartalmazza a DNS-szekvenciát, csupán ilyen körülmények között van védve.

Így a főtanácsnok azt a következtetést vonta le, hogy egy DNS-szekvenciára vonatkozó szabadalom oltalmi köre olyan körülményekre van korlátozva, amelyek között a genetikai információ aktuálisan kifejti a szabadalomban leírt funkciókat. Ez érvényes mind a genetikai információra mint olyanra vonatkozó oltalomra, mind a genetikai információt hordozó anyagokra vonatkozó oltalomra.

A főtanácsnok véleménye szerint a Biotechnológiai irányelv a biotechnológiai találmányok szabadalmi igénypontjainak oltalmi körét előíró szabályok kimerítő sorozatát képezi, amely szabályok a teljes Európai Unióban alkalmazandók, és kizárják, hogy a nemzeti törvények tágabb oltalmi kört biztosítsanak. Az irányelv célja, hogy előmozdítsa a kereskedelmet és a versenyt, és hogy megakadályozza ezen a területen a meglévő jogszabályi különbségek negatív hatását a kereskedelemre az Európai Unió területén.

Az ECJ végleges döntése, amely gyakran megegyezik a főtanácsnok véleményével, 2010 augusztusában vagy szeptemberében várható.

Itt megjegyezzük, hogy öt tagország interveniált, egyöntetűen azt az álláspontot képviselve, hogy a Monsanto túllépett a szabadalmi által biztosított jogok körén. A főtanácsnok most megerősítette, hogy a Monsanto nem hivatkozhat szabadalmi jogaira olyan esetekben, amikor a genetikai információ egyáltalán nem fejt ki funkciót.

Európai Szabadalmi Hivatal

A) Az Európai Szabadalmi Hivatal (ESZH) Kibővített Fellebbezési Tanácsa (Enlarged Board of Appeals) G 1/07 számú újabb döntésében a sebészeti módszerek szabadalmazásból való kizárásával foglalkozott.

Az ügy előzménye, hogy a tanácsot felkérték annak a kérdésnek a megválaszolására, hogy egy olyan, diagnosztikai célú módszer, amely az emberi/állati testen végzett fizikai beavatkozással jár, mint sebészeti módszer ki van-e zárva a szabadalmazhatóságból, ha ez a lépés nem céloz élet- és egészségfenntartást.

Az ügy egy olyan szabadalmi bejelentés megfellebbezett elutasításából származott, amelynek az összes igénypontja egy mágneses rezonancián alapuló képalkotó módszerre (MR imaging method) vonatkozik, ahol oldott és polarizált ¹²⁹Xe-t adagolnak egy páciensnek, és a leírás szerint a xenont közvetlenül injektálják a páciens szívébe.

A jogalkotási történelem és az eseti jog gondos tanulmányozása alapján a Kibővített Fellebbezési Tanács arra a következtetésre jutott, hogy a sebészeti kezelés „nem korlátozódik gyógyászati célból folytatott sebészeti módszerekre”. A tanács azt is megállapította, hogy a kizárást csak abból a célból kell alkalmazni, hogy biztosítsák a közegészségügy érdekeit, és védjék a pácienseket.

A fentiek következtében a Kibővített Fellebbezési Tanács megállapította, hogy a szabadalmazhatóságból ki van zárva minden olyan módszer, amelynél fontos a páciens életének és egészségének a megtartása, és amely magában foglal egy, a szervezetbe művi úton behatoló (invazív) és orvosi szakértelmet igénylő lépést, és amely lényeges egészségügyi kockázattal jár még akkor is, ha a szükséges gondossággal és szakszerűséggel végzik.

Egy további kérdésre adott válaszként a tanács megállapította, hogy a kizárás elkerülhető helyesen megszövegezett kizáró szakasszal vagy – bizonyos körülmények között – egy sebészeti lépés elhagyásával.

Így csupán az a tény, hogy egy igényelt módszer invazív lépést foglal magában, nem zárja ki a szabadalmazhatóságot. Egy módszer tehát csak akkor van kizárva, ha 1. a megvalósítása során az élet és az egészség fenntartása „fontos”, és 2. olyan invazív lépést foglal magában, amely a testen orvosi szakértelmet igénylő, „lényeges fizikai beavatkozást képvisel”, és amely kockázatos még akkor is, ha szakszerű gondossággal hajtják végre.

A Kibővített Fellebbezési Tanács fenti válaszai következtében az invazív jellegű lépéseket magukban foglaló módszerekre oltalmat kereső bejelentőknek kevesebb nehézséggel kell szembenéznük a sebészeti módszerek szabadalmazásból való kizárásának leküzdésekor. Legalábbis az ESZH-nak nem kell elutasítania olyan igénypontokat, amelyek nem orvosi területre vonatkoznak, vagy nem járnak veszéllyel arra a személyre nézve, aki alá van vetve az igényelt módszernek.

B) Az Európai Szabadalmi Hivatal Kibővített Fellebbezési Tanácsa 2010. február 16-án G 4/08 számmal hozott döntésében megállapítja, hogy az eljárás nyelvét soha nem lehet megváltoztatni.

Az Európai Szabadalmi Egyezmény (ESZE) 14(3) szakasza szerint az ESZH-nak azt a hivatalos nyelvét kell használnia az eljárás nyelveként minden eljárásban, amelyen az európai szabadalmi bejelentést benyújtották vagy amelyre lefordították, hacsak a végrehajtási utasítás nem rendelkezik másként.

A szóban forgó, EP 02759818.4 számú európai szabadalmi bejelentés az európai nemzeti szakasza egy francia nyelven benyújtott, a Nílus-lázat okozó vírus elleni vakcinára vonatkozó nemzetközi bejelentésnek. Amikor a bejelentő 2003 novemberében az ESZH előtt megindította a nemzeti szakaszt, kérte, hogy az angol legyen az eljárás nyelve, és egyidejűleg benyújtotta a bejelentés leírásának angol fordítását is. Azt is kérte a bejelentő, hogy ha az ESZH nem engedélyezné az angol nyelvet, egy megfellebbezhető határozatot adjon ki. A bejelentő emellett két segédkérelmet is benyújtott arra az esetre, ha az ESZH nem engedélyezné a nyelvátváltást. Így kérte, hogy az utóbbi esetben az ESZH az angol nyelvet

használja minden írott eljárásban és határozatban. Kérte továbbá, hogy ha az ESZH ezt nem engedélyezné, az eljárás francia nyelven folytatódjék.

2006 decemberében az ESZH határozatban elutasította a nyelvváltoztatásra vonatkozó kérelmet és az első segédkérelmet is. Ezt a határozatot a bejelentő megfellebbezte. Egy 2008 áprilisában tartott szóbeli tárgyalás után a fellebbezési tanács 2008 decemberében a következő három kérdést terjesztette a Kibővített Fellebbezési Tanács elé:

1. kérdés

Ha egy nemzetközi bejelentést az ESZH egy hivatalos nyelvén nyújtottak be és publikáltak a PCT alapján, jogosult-e a bejelentő az ESZH előtti nemzeti szakasz megindításakor az ESZH egy másik nyelvén benyújtani a bejelentés fordítását olyan hatással, hogy a fordítás nyelvét kell azután az ESZH előtti minden eljárásban az eljárás hivatalos nyelvének tekinteni?

2. kérdés

Ha az 1. kérdésre adott válasz nemleges, az ESZH részlegei egy európai szabadalmi bejelentés kapcsán folytatott írásbeli eljárásban használhatnak-e a bejelentés alkalmával használt nyelvtől eltérő, másik hivatalos nyelvet?

3. kérdés

Ha a második kérdésre adott válasz igenlő, melyek a használandó hivatalos nyelv meghatározásánál alkalmazandó feltételek? Konkrétan az ESZH részlegei kötelesek-e elfogadni egy fél vagy felek ilyen kérését?

Döntésében a Kibővített Fellebbezési Tanács kifejti, hogy az ESZH (sem a jelenlegi ESZE, sem a 2000-es ESZE vagy a korábbi, 1973. évi ESZE alakjában) nem engedélyezi egy hivatalos nyelven publikált euro-PCT-bejelentés helyettesítését egy másik hivatalos nyelvű fordítással. Így az 1. kérdésre adott válasz az, hogy amikor egy nemzetközi szabadalmi bejelentést a PCT szabályai szerint az ESZH egyik hivatalos nyelvén nyújtottak be és publikáltak, nincs lehetőség arra, hogy az európai nemzeti szakasz megindításakor a bejelentés fordítását a két másik hivatalos nyelv egyikén nyújtsák be olyan hatással, hogy ennek a fordításnak a nyelvét tekintsék az ESZH előtti eljárásban használandó nyelvnek.

Ilyen szövegösszefüggésben a Kibővített Fellebbezési Tanács utal az ESZE-nek mind a fentebb tárgyalt 14(3) szakaszára, mind az 1973. évi ESZE 158. szakaszára, amely lényegileg a jelenlegi ESZE 153. szakaszának felel meg. A Kibővített Fellebbezési Tanács különösen utal az 1973. évi 158(2) szakaszra. Ez a szakasz nem található meg kimondottan a jelenlegi ESZE-ben, de része lett a 153(4) szakasznak. Az utóbbi a 159(1)(a) szabállyal kombinálva előírja, hogy egy nemzetközi bejelentés fordítását be kell nyújtani az európai szakaszba való belépéskor, ha az euro-PCT-bejelentést az angoltól, franciától vagy némettől eltérő nyelven publikálják, és ezt a fordítást kell publikálni. A 153(3) szakasz előírja továbbá, hogy az euro-PCT-bejelentés az ESZH egy hivatalos nyelvén történő nemzetközi publikálásának kell az európai szabadalmi bejelentés publikációjának helyébe lépnie. Az „euro-PCT” kifejezést a 153(2) szakasz olyan nemzetközi bejelentésként magyarázza, amelyre nézve az ESZH egy megjelölt vagy kiválasztott hivatal, és azt mondja továbbá, hogy ha egy bejelentés

nemzetközi időpontját elismerték, az egyenértékű egy szabályos európai bejelentéssel. Eből következik, hogy nincs ütközés e szabályozások és a PCT szabályozásai között.

A Kibővített Fellebbezési Tanács tisztázza továbbá, hogy a 2. kérdésre alkalmazható egyetlen törvény a jelenlegi ESZE, és hogy az nem teszi lehetővé az ESZH részlegei számára, hogy egy európai szabadalmi bejelentés írott eljárásában vagy egy nemzeti szakaszba lépett nemzetközi bejelentés írott eljárásában az ESZH másik hivatalos nyelvét használják, mint amelyet a 14(3) szakasz szerint a bejelentés nyelveként használtak.

Minthogy a 2. kérdésre nemleges a válasz, a Kibővített Fellebbezési Tanács nem válaszolt a 3. kérdésre.

C) Alison Brimelow, az Európai Szabadalmi Hivatal elnöke 2008. október 22-én az Európai Szabadalmi Egyezmény 112(1)(b) szakaszára hivatkozva levelet intézett a Kibővített Fellebbezési Tanácshoz, amelyben az utóbbi állásfoglalását kérte a számítógépprogramok szabadalmi oltalomból való kizárásával kapcsolatban.

Levelében az ESZH elnöke rámutatott: az ESZE létrehozásakor úgy gondolták, hogy célszerűbb nem pontosan meghatározni a törvényben a kizárásokat, hanem ezt a kérdést inkább az ESZH és a nemzeti bíróságok kezében hagyni. Ez a rugalmasság igen fontos, minthogy a technika fejlődik, és új technológiák születnek. A fellebbezési tanácsok eltérő döntései valóban bizonytalanságot okoztak, és az ilyen döntésekből származó kérdések megválaszolása szükséges ahhoz, hogy ezen a területen lehetővé tegye az eseti jog további harmonikus fejlődését.

Jelenleg vannak olyan vélemények – amelyeket a nemzeti bíróságok és a közönség is kifejezésre juttat –, hogy a fellebbezési tanácsok egyes döntései túl szűken értelmezik a kizárásokat. Nyilvánvaló, hogy az ESZH-nak vezető szerepet kell vállalnia Európában a szabadalmi hivatalok gyakorlatának harmonizálása terén.

A Brimelow által feltett négy kérdés a számítógépek szabadalmazhatóságának négy eltérő szempontjára vonatkozik. Az 1. kérdés az igénypont-kategória fontosságával kapcsolatos, és annak a megválaszolását kívánja, hogy egy számítógépprogramot mint olyat ki lehet-e zárni a szabadalmazásból, ha kimondottan mint számítógépprogramot igénylik. A 2. és a 3. kérdés annak a megválaszolását kívánja, hogy hol kell megvonni a határvonalat a szabadalmazhatóságból kizárt szempontok és az igényelt tárgy műszaki jellegéhez hozzájáruló szempontok között. Így a 2. kérdés az igénypontra mint egészre, míg a 3. kérdés az igénypont sajátos vonásaira vonatkozik. A 4(a) kérdés annak a megválaszolását kívánja, hogy egy számítógép programozásából álló tevékenység szükségszerűen magában foglal-e műszaki megfontolásokat. A 4(b) kérdés szerint ha a válasz a 4(a) kérdésre igenlő, a programozásból eredő összes jellemző hozzájárul-e az igénypont műszaki jellegéhez? A 4(c) kérdés szerint ha a válasz a 4(a) kérdésre nemleges, a programozásból származó jellemzők csak akkor tudnak-e hozzájárulni egy igénypont műszaki jellemzőihez, ha a program megvalósításakor egy további műszaki hatáshoz járulnak hozzá?

Az ESZE 112(1)(b) szakasza szerint az ESZH elnöke a alábbi két feltétel teljesítése esetén tehet fel egy kérdést a Kibővített Fellebbezési Tanácsnak:

– a kérdésnek a törvény egységes alkalmazását kell biztosítania vagy a törvény egy fontos pontjára kell vonatkoznia, és

– a kérdésről két fellebbezési tanácsnak eltérő döntést kellett hoznia.

Ez a két feltétel korlátozza az elnök szabadságát a Kibővített Fellebbezési Tanácsnak felteendő kérdésekkel kapcsolatban.

A Kibővített Fellebbezési Tanács alaposan és részletesen elemezte az elnök által feltett négy kérdést, és arra a következtetésre jutott, hogy az azok kapcsán hivatkozott fellebbezési tanácsi döntések nem tekinthetők eltérőknek, mert a látszólag ütköző döntések sorozata csupán a jogértelmezés törvényes fejlődését tükrözte az adott területen.

A Kibővített Fellebbezési Tanács régóta várt, 2010. május 12-én hozott, G3/08 számú döntése tehát nem tisztázta a számítógépprogramok szabadalmazhatóságának kérdését.

D) Az ún. „Edinburgh-szabadalom” ügyében, amely az elmúlt 14 év alatt számos vitára adott okot, az Európai Szabadalmi Hivatal (ESZH) egyik fellebbezési tanácsa most végleges döntést hozott.

A kezdetben 0695351 számmal engedélyezett európai szabadalom állati embrionális őssejteket is magában foglaló állati őssejtek elkülönítési és/vagy dúsítási és/vagy szelektív szaporítási módszerére vonatkozott, és leírása definícióképpen humán embrionális őssejteket is említett. Emellett leírta az embrionális őssejtek felhasználását transzgenikus állatok előállítására, ideértve definícióképpen a transzgenikus emberi lényeket is.

A felszólalási időszak alatt tizenhárom fél – közöttük a német, a holland és az olasz kormány, valamint a Greenpeace és a Német Zöldek – nyújtott be felszólalást a szabadalom ellen. Az ESZE 100a) szakasza alapján az 54. és az 56. szakaszra alapozott kifogásokat a Felszólalási Osztály a 2002-ben lefolytatott elsőfokú felszólalási eljárásban nem vélte meg-alapozottnak, azonban az igénypontokat nem találta engedélyezhetőnek, mert a találmány kinyilvánítása nem volt kielégítő [ESZE 100b) és 83. szakasz], valamint közrendbe és köz-erkölcsbe ütközés folytán [ESZE 53a) szakasz]. Emiatt a felszólalási osztály 2002 júniusában hozott döntése az őssejtek genetikai módosítására vonatkozó módszert az embrionális őssejtek kizárásával és a transzgenikus állatok előállítására vonatkozó igénypontok kiküszöbölésével korlátozta. A tulajdonos Edinburgh Egyetem ezt a közbenső döntést mint egyetlen fél megfellebbezte.

A Kibővített Fellebbezési Tanács előtt függőben volt egy eljárás (G2/06), amely annak a kérdésnek az eldöntésére vonatkozott, hogy embrionális őssejtek engedélyezhetők-e; ezért a Műszaki Fellebbezési Tanács úgy döntött, hogy csupán az ESZE kinyilvánításra vonatkozó 83. szakaszával kapcsolatos kérdéseket tárgyalja meg, de nem foglalkozik az ESZE erkölcsi kérdéseket tárgyaló 53a) szakaszával.

A szóbeli tárgyalás során a Műszaki Fellebbezési Tanács arra a következtetésre jutott, hogy a szabadalomtulajdonos által előterjesztett kérelmek egyike sem elégíti ki a 83. sza-

kasz követelményeit. Ezt követően a tulajdonos visszavonta a fellebbezését, aminek az volt a következménye, hogy az ESZH előtt nem volt lehetőség további jogi lépésekre, és az „Edinburgh-szabadalom” végleg érvényes maradt abban a formában, ahogyan a felszólalási osztály 2002-ben módosította.

Komoly stratégiai hibának bizonyult, hogy a felszólalók közül egyik fél sem nyújtott be független fellebbezést, ami végül odavezetett, hogy a tulajdonos fellebbezése idő előtt befejeződött annak visszavonása által, amit így a fellebbező felek nem tudtak elkerülni. Ennek következtében meg kell várni a Kibővített Fellebbezési Tanács döntését a G2/06 ügyben.

Európai Unió

2010. december 2-án és 3-án Brüsszelben fogják tartani a 4. csúcsertekezletet a szellemi tulajdonról (BRUSSELS IP 2010), amelynek két fő témája lesz: a páneurópai reformok a szellemi tulajdon-védelem területén, valamint ipari esettanulmányok a szabadalmakkal és a védjegyekkel kapcsolatban. Vezető szóonokok lesznek: Michel Barnier és Neelie Kroes, az Európai Bizottság tagjai, Benoît Battistelli, az Európai Szabadalmi Hivatal új elnöke és Jürgen R. Thumann, a BusinessEurope elnöke.

Regisztrálni Bérengère Delescluse-nél lehet az alábbi e-mail címen: bd@premiercercle.com.

Finnország

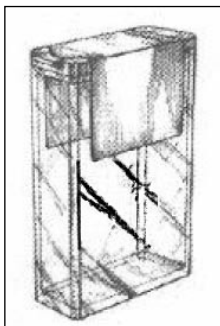
A Finn Szabadalmi Hivatal a szabadalomengedélyezés gyorsítására vonatkozó (PPH) kísérleti megállapodást kötött a Magyar Szabadalmi Hivatallal. Ez a megállapodás 2010. január 4-én lépett hatályba.

E megállapodás alapján az a bejelentő, akinek a találmányát mindkét országban benyújtották szabadalmazásra, az egyik országban először megadott szabadalom alapján kérheti a másik országban bejelentésének gyors vizsgálatát, illetve a szabadalom gyors megadását.

Franciaország

Az olasz *Ferrero SpA* (Ferrero) 1974. március 12. óta rendelkezik háromdimenziós nemzetközi lajstromozással a nemzetközi osztályozás édességeket is magában foglaló 30. áruosztályában. Az alábbi védjegy egy derékszögű átlászo doboz legömbölyített élekkkel. A dobozt egyik oldaláról a tetején keresztül a másik oldalára átnyúló címke fedi.

Az Elsőfokú Párizsi Bíróság a jellemzőknek ezt a kombinációját érvényes védjegynek minősítette már egy 1980. november 5-i döntésében. A *Ferrero France* (Ferrero) ezt a védjegyét használja a Tic Tac édesség franciaországi forgalmazásánál.

A Ferrero tudomására jutott, hogy a német *Candy Team* (Candy) „Pick Up” névvel gyárt, importál és forgalmaz édességet. A Candy által használt doboz a feliraton kívül abban különbözött a Ferrero által használt doboztól, hogy a címkét tartalmazó két lapja felülről lefelé keskenyedett, vagyis szögei nem voltak derékszögek. A Ferrero pert indított a Candy ellen az Elsőfokú Párizsi Bíróságnál védjegybitorlás és élősködés miatt.

A Candy kétségbe vonta a Ferrero háromdimenziós védjegyének érvényességét, azzal érvelve, hogy annak alakja szokásos és/vagy funkcionális.

A bíróság 2009. november 6-i döntésében megerősítette, hogy a szóban forgó védjegy érvényes, figyelembe véve, hogy

(i) a Candy nem állított elő semmilyen korábbi modellt, amely azt mutatná, hogy az ilyen csomagolás általános édességek esetében, és nem is használt a szóban forgó csomagolással azonos jellemzőket, és

(ii) még ha szabadalom védené is a dobozát, az ilyen csomagolás nem tekinthető tisztán funkcionálisnak, mert címkéje lényegileg díszítő jellegű.

Végül az Elsőfokú Párizsi Bíróság megállapította, hogy a vizsgált csomagolás kielégíti eredetjelző funkcióját, mert a lefolytatott vizsgálatok azt mutatták, hogy a megkérdezett személyek 84%-a a Tic Tac termékkel azonosította.

A bíróság szerint a vitatott csomagolásban árusított édesség azonos volt a Ferrero nemzetközi lajstromozásában megnevezett édességgel. A bíróság azonban a következőket állapította meg.

- A vitatott csomagolás nem rendelkezik derékszögekkel, mert oldalfalai az alaplap felé keskenyednek.

- A csomagoláson a „Pick Up” név szerepel, és a címke a csomagolás felét vagy kétharmadát fedi.

- A háromdimenziós nemzetközi lajstromozás és a Pick Up termék közötti általános vizuális benyomás eléggé eltérő ahhoz, hogy kiküszöbölje az összetévesztés kockázatát.

A fentiek alapján az Elsőfokú Párizsi Bíróság úgy tekintette, hogy a vitatott csomagolás nem bitorolja a Ferrero korábbi háromdimenziós lajstromozásából eredő jogait. Megállapította azonban, hogy az azonos alakú, kalóriatartalmú, ízű és színű, vagyis narancsszí-

nű vagy zöld édességek forgalmazása azonos súlyú átlátszó műanyag csomagolásban azt eredményezte, hogy a Candy saját termékeinek forgalmazásával jogtalan hasznot húzott a Ferrerónak a Tic Tac termékkel kapcsolatos beruházásaiból, ami egyértelműen élősködő cselekedetet jelent.

Ezen az alapon a bíróság elrendelte, hogy a Candy fizessen 200 000 euró kártérítést a Ferrerónak.

Hamisításellenes Kereskedelmi Egyezmény

Az Amerikai Egyesült Államok, az Európai Unió és Japán szakemberei tárgyalásokat kezdtek egy hamisításellenes új nemzetközi kereskedelmi megállapodás (Anti-Counterfeiting Trade Agreement, ACTA) létrehozására. Az egyezményt azért tekintik szükségesnek, mert a Szellemi Tulajdon Világszervezete (WIPO) keretein belül – India és Kína bevonásával – nem sikerült megegyezést létrehozni. Valószínű, hogy ha az ACTA-t sikerül megvalósítani és támogatói által ratifikáltatni, a nagy feltörekvő piacok, így India és Kína is általánosan mértékadónak fogja tekinteni.

Alapvető kérdésnek tekintik annak eldöntését, hogy milyen kemény büntetéseket szabjanak a hamisítókra. Az ACTA polgári és büntetőjogi rendszabályokat egyaránt tervbe vett, és a szövegtervezet szerint ezeknek „hatékonyan és arányosan igazságosnak és méltányosnak, de egyidejűleg elrettentőnek kell lenniük”.

Az egyezmény tervezete széles körű egyetértést tükröz. Elfogadták, hogy polgári jogérvényesítő eljárásoknak kell rendelkezésre állniuk az összes szerződő államban a hamisítás leküzdésére. A tervezet megállapítja, hogy ezeknek az eljárásoknak végül képeseknek kell lenniük olyan bírói végzések megalapozására, amelyek gátolják bizonyos hamisított áruk eladását és forgalmazását, valamint kikényszerítik, hogy a hamisítás áldozatai számára megfelelő kártérítést fizessenek. A kártérítés megállapításánál figyelembe kell majd venni az áldozat kieső keresetét is – mondja az ACTA tervezete, amely tehát kellően szigorú ahhoz, hogy segítse a vállalatokat a hamisítók ellen folytatott küzdelemben.

Az egyezmény ragaszkodik ahhoz, hogy a kárt szenvedett félnek joga legyen követelni, hogy a hatóságok foglalják le és semmisítsék meg a hamisított árukat, valamint az azok előállítására szolgáló berendezést. A kárt szenvedett fél számára jogot kell biztosítani ahhoz, hogy olyan jogi végzést kérhessen, amelynek alapján a hamisító köteles tájékoztatást adni a hamisított termékek elosztásáról, az elosztási tervekről vagy személyekről és az elosztás helyéről.

Az egyezmény tervezete szerint az aláíró országok szigorúbb rendszabályokat léptethetnek életbe, de azok nem ellenkezhetnek az ACTA előírásaival.

Hasonlóan a fontosabb nemzetközi egyezményekhez, az ACTA megvalósítását és fejlesztését egy állandó szervezet – az ACTA Felügyelő Bizottsága (ACTA Oversight Committee) felügyelné. Az aláíró országok ennek a bizottságnak mutatnák be hamisításellenes törvényeiket és eljárásaikat, és ez állapítaná meg, hogy azok megfelelnek-e az ACTA előírásainak.

Hollandia

Hollandia Legfelsőbb Bírósága 2010. február 19-én az Európai Bírósághoz (European Court of Justice, ECJ) fordult, előzetes döntést kérve három kérdésben, amelyek a Védjegyirányelv 5. cikkével kapcsolatban a védjegyhasználat fogalmának értelmezésére vonatkoznak. E cikk szerint egy védjegy tulajdonosa tiltakozhat védjegyének (vagy egy hasonló jelnek) a használata ellen, ha a használat folytán fennáll a vásárlóközönség megtévesztésének valószínűsége, ideértve annak a lehetőségét is, hogy a jel és a védjegy között összefüggést tételeznek fel.

Az ECJ-nek feltett kérdések egy, a *Red Bull* és a *Winters* közötti vitában merültek fel. Az utóbbi cég arra szakosodott, hogy fémdobozokat folyadékkal tölt meg. A *Winterst* a *Smart Drinks*, a *Redbull* versenytársa energiatalok gyártásában utasította arra, hogy fémdobozokat töltsön meg üdítőitalokkal, és látta el olyan fémdobozokkal, amelyekre nyomtatással már felvittek szöveget, így a „bullfighter” és a „pitbull” szavakat. A *Winters* megtöltötte a fémdobozokat a *Smart Drinks* utasításai szerint az energiatal kivonatóval, vízzel és széndioxiddal, és ezután leszállította a megtöltött fémdobozokat a *Smart Drinks*nek, amely ezt követően a fémdobozokat exportálta a Benelux országok területén kívüli országokba. A *Winters* így csupán „feltöltési” szolgáltatásokat végzett a *Smart Drinks* számára és rendelkezése alapján, és az árut nem ajánlotta fel vagy adta el a *Smart Drinks*nek vagy bármilyen egyéb félnek.

A *Red Bull* kérte az elsőfokú hertogenboschi körzeti bíróságtól, hogy tiltsa el a *Winterst* ezektől a cselekedetektől, mert azok nézete szerint bitorolták az ő *RED BULL* védjegyre vonatkozó jogait.

A körzeti bíróság részben helyt adott a *Red Bull* kérelmének, és elrendelte, hogy a *Winters* szüntesse meg a *Bullfighter* nevű termék töltését.

A *Winters* a Hertogenboschi Fellebbezési Bírósághoz nyújtott be fellebbezést, és kérte a *Red Bull* igényeinek elutasítását, mert ő nem használta az állítólag bitorló jeleket. A fellebbező bíróság azon a nézeten volt, hogy bár egy fémdoboz megtöltése nem jelenti a jelnek a dobozokra való rögzítését (mert azokat a *Winters* már előnyomtatva kapta), az védjegyhasználatnak minősül, mert valójában a jeleknek magához az áruhoz, nevezetesen az italokhoz való rögzítését eredményezi. Véleménye szerint a *BULLFIGHTER* és a *PITBULL* jel ilyen használata bitorolta a *Red Bull* védjegyjogait annak következtében, hogy e jelek és a híres *RED BULL* védjegy közötti összetévesztés valószínűségét okozta.

E döntés ellen a *Winters* a Legfelsőbb Bírósághoz fellebbezett. Az úgy döntött, hogy az ECJ-hez fordul, mert indokolt kétségei voltak afelől, hogy a *Winters* feltöltő ténykedése védjegyhasználatnak minősül-e. A Legfelsőbb Bíróság a következő kérdéseket intézte az ECJ-hez:

1a) Egy jelet viselő fémdoboznak csupán a „feltöltése” e jelnek a kereskedelemben való használatát jelenti-e, különösen, ha az ilyen ténykedést egy másik fél számára és rendelkezése alapján végzik az áruk megjelöléseként?

1b) Az (a) alatti kérdés megválaszolása szempontjából különbséget jelent-e, ha a használat védjegybitorlást jelent?

2. Ha az 1a) kérdésre adott válasz igenlő, megtiltható-e a Benelux államokban a jel használata, ha a jelet viselő termékek (i) a Benelux államokon kívüli vagy (ii) az Európai Unión kívüli országokba való export céljára vannak szánva, és az ilyen termékeket a közönség nem észlelheti a Benelux államokon és/vagy az Európai Unión belül (csupán azon a cégen belül, ahol a feltöltő művelet történt)?

3. Ha a válasz az 1[a) vagy b)] kérdésre igenlő, milyen mértéket kell alkalmazni annak megállapítására, hogy fennforog-e bitorlás: az (átlagosan tájékozott, értelmes és óvatos) fogyasztó általi észlelést a Benelux országokban, illetve az Európai Unióban, vagy ilyen vonatkozásban másmilyen mértéket kell elfogadni, például a fogyasztó általi észlelést abban az országban, amelybe a termékeket exportálják?

Az ECJ ítéletének mélyreható következményei vannak az olyan társaságok számára, amelyek termékeiket exportálják saját területükről, ahol a termékeket nem helyezik forgalomba. Előírva, hogy egy jel felerősítése egy árura védjegyhasználatot képez, úgy tűnik, hogy az irányelv elismeri az úgynevezett exportjelek oltalmazhatóságát a származási országban. Feltételezhető, hogy az ECJ ezt meg fogja erősíteni. Ebben az esetben felmerül az az érdekes kérdés, hogy mit vegyen figyelembe a vásárló a megtevesztésre vonatkozó kérdés megválaszolásakor: a hazai közönséget, ahol a védjegyet lajstromozták, vagy a célország közönségét? A Benelux országok bíróságainak többségi véleménye, hogy a hazai közönséget kell figyelembe venni, bár ez meglehetősen elvont nézet, hiszen a közönség sohasem látja az állítólag bitorló termékeket.

Hongkong

Az Iparjogvédelmi és Szerzői Jogi Szemle 2009. októberi számában a „Külföldi hírek az iparjogvédelem területéről” című cikk „Hongkong” részében hírt adtunk arról, hogy a Hongkongi Védjegyhivatal elutasította a NAKED (meztelen) védjegy lajstromozására irányuló kérelmet, azonban a bejelentő fellebbezése után a Felsőbíróóság 2008. novemberében elrendelte a védjegy lajstromozását. E döntés ellen a védjegyhivatal vezetője a Fellebbezési Bírósághoz (Court of Appeal) nyújtott be fellebbezést, amely 2009. december 15-én a hivatal számára kedvező módon megváltoztatta az alsófokú bíróság döntését.

A döntés a következő megállapításokat tartalmazza.

- (i) A hivatali elővizsgáló nagyon sajátos tapasztalattal rendelkezett. Nem várható, hogy egy bíróságnak ilyen tapasztalata legyen, és nézeteinek és érveinek igen alapos megfontolása után el kell térnie az elővizsgáló álláspontjától. Nem lett volna helyes egyszerűen megmásítani az elővizsgáló döntését, mert maga a bíróság eltérő következtetésre juthatott. Az elővizsgálónak hasonló megközelítést kell alkalmaznia megítélése gyakorlásához, mint egy bírónak.

- (ii) A szóbeli meghallgatáson az elővizsgáló helyesen utasította el a védjegyet a védjegy-törvény 11(1)(b) szakasza alapján. A bíró álláspontja ütközött ezzel a megítéléssel, de nem hozott fel semmilyen egészséges érvet álláspontjának alátámasztására. Az alapkérdés nem az volt, hogy a védjegy „képes”-e azonosítani a termékeket, és az sem, hogy megkülönböztetőképességgel rendelkezik-e. A valódi kérdés az volt, hogy a felhasználás által megkívánt megkülönböztetőképesség bizonyítékának hiányában a védjegy nem rendelkezett semmilyen megkülönböztető jelleggel. Emellett egy olyan védjegy, amely a 11(1)(c) szakasz alapján „visszataszítónak” minősült, nem befolyásolta és nem is befolyásolhatta a helyzetet a 11(1)(b) szakasz szerint. A két alszakasz teljesen különálló, és ilyennek is kell azokat tekinteni.
- (iii) A 11(1)(c) szakasz vonatkozásában az elővizsgáló megközelítése teljesen helyes volt. Azt találta, hogy a NAKED védjegy egyszerűen egy jel volt, amely kizárólag egy olyan szóból áll, amely alkalmas lehet olyan, kondom típusú áruk tulajdonságainak a leírására és jelölésére, amely áruk meztelen érzést vagy érzékelést nyújtanak a használóknak. Nem volt indokolt, hogy a bíró eltérjen ettől a döntéstől. Nem gondolta, hogy nyilvánvalóan tévedett ennek a megítélésnek a gyakorlásakor. Továbbá az elővizsgáló döntésének meghozatalakor érvényes okokat említett, amelyek miatt kétségbe vonta, hogy mereven alkalmazni lehet azt a hármas próbát, amelyet a 40/94 EC Tanácsi Rendelet alapján alkalmaztak az *Office for Harmonisation in the Internal Market (OHIM) v. Wm Wrigley Jr. Co.*-ügyben. Ebben kimondták, hogy egy márka-név, amely kizárólag olyan jelekből vagy jelzésekből áll, amelyek a kereskedelemben egy termék tulajdonságainak a megjelölésére szolgálhatnak, nem lajstromozható védjegyként.

A hármas próba az alábbiak megállapítására vonatkozik.

1. Arra a módra, ahogyan egy kifejezés egy terméket vagy annak tulajdonságait jellemzi. Ez a viszony minél tárgyyszerűbb és tárgyilagosabb, annál valószínűbb, hogy a kifejezés a kereskedelemben felhasználható megjelölésként, úgyhogy a lajstromozás ki van zárva a 7(1)(c) szakasz által; fordítva: minél képzeletdúsabb és alanyibb ez a viszony, a kifejezés annál inkább elfogadható lesz védjegyként való lajstromozáshoz.
2. Arra a módra, ahogyan a kifejezést felfogják: mennyire közvetlen az átadott üzenet? A kifejezés minél szokásosabb, határozottabb és hétköznapiabb, a fogyasztó annál könnyebben fogja fel egy jellemző megjelölését, és annál kevésbé valószínű, hogy a kifejezés védjegyként alkalmas lajstromozásra. A másik véglet esetén, ahol egy keresztrejtvény-rajongó szükséges ahhoz, hogy ki lehessen mutatni bármilyen kapcsolatot a megjelölt tulajdonsággal, nagyon csekély az ok a lajstromozás elutasítására.
3. A jellemző jelentősége a termék vonatkozásában, különösen a fogyasztók felfogása szerint. Ahol a választott jellemző lényeges vagy központi a termék szempontjából, vagy sajátos fontossága van a fogyasztók általi választás esetén, ott kötelező a lajstromozás elutasítása; ahol olyan tulajdonság megjelöléséről van szó, amely tisztán esetleges vagy önkényes, az ügy jelentősen gyengébb.

A harmadik követelmény, amely szerint az áru tulajdonságai kereskedelmileg fontosak vagy csupán mellékesek, az adott ügyben döntő jelentőségű. Itt a kereskedelmi fontosság legyőzte a védjegyet.

A fentiekből következik, hogy a CA döntése szerint a NAKED védjegy nem lajstromozható.

India

A szekvencialistákat elektronikus és kinyomtatott formában is kötelező benyújtani.

Az elektronikus forma a szabadalmi törvény végrehajtási utasításának 9(1) szabálya alapján a kutatást könnyíti meg.

Ha a szabadalmi leírás oldalainak száma a szekvencialistával együtt meghaladja a 30-at, a 30 fölötti oldalak után külön díjat kell leróni.

Izrael

A tel-avivi körzeti bíróság egy precedensértékű döntésben a jól ismert olasz divatcég, a *Gianni Versace S.p.A.* (Versace) javára döntött egy régóta húzódo peres ügyben, amelyet az az izraeli *Versace 83 Ltd.* (V83) ellen indított VERSACE védjegyének bitorlása miatt. A bíróság elrendelte, hogy a V83 tartósan szüntesse meg a VERSACE védjegy használatát (mind latin, mind héber betűkkel). A 2009. évi végzés, amely 2010-ben lépett hatályba, azt is megtiltotta a V83-nak, hogy a VERSACE védjegyet cégnevének részeként, valamint doménnévként használja. A bíróság továbbá megtiltotta a V83-nak, hogy az alábbi medúzafejet használja.

A V83 a VERSACE védjegyet Izraelben több mint 20 évig használta férfi ruházati termékeken és egy üzletláncban, amely Izraelben 14 üzletre terjed ki. A V83 a versace.co.il doménnevet weboldalán is használta. A V83-nak 1989-ben csalárd módon sikerült a 25. áruosztályban lajstromoztatnia a VERSACE védjegyet.

A Versace 2000-ben indított eljárást a V83 ellen az Izraeli Védjegy hivatalnál és izraeli bíróságokon. A védjegy hivatal 2008-ban törölte a V83 VERSACE védjegyét. A törlés oka az volt, hogy a V83 a védjegyet rosszhiszeműen választotta, lajstromoztatta és használta.

A tel-avivi körzeti bíróság döntésében megállapította, hogy a V83 azért választotta a VERSACE védjegyet, mert az Izraelben nagyon jól ismert nemzetközi márkanév. A bíróság

azt is elismerte, hogy a VERSACE védjegy és a medúzafej nagyon híresek, amelyeket egyértelműen azonosítanak a Versacéval. Továbbá a Versace széles körű goodwill-lel és világszerte (ideértve Izraelt is) hírnévvel rendelkezik mint a VERSACE és a medúzafej védjegyek tulajdonosa.

A bíróság úgy döntött, hogy a felperes által benyújtott bizonyítékok megalapozzák a védjegybitorlást, a jogtalan gazdagodást és a fogyasztók megtévesztését. A bíróság szerint a felperes a benyújtott közvéleménykutatási eredményekkel bizonyította a fogyasztók tényleges becsapását és megtévesztését. A bíróság megállapította továbbá, hogy a Versace veszteségeket szenvedett a V83 Izraelben éveken át folytatott tevékenysége által. Ezért a Versace jogosult az elvesztett nyereség vagy az elszenvedett károk jóvátételére. A felperes igényének pénzügyi részét az ügy második szakaszában fogják meghallgatni, amely nemsokára megkezdődik.

A bíróság elutasította az alperes belenyugvára és jogról való lemondásra hivatkozó érveit, és megjegyezte, hogy a V83 rendszeresen, lépésről lépésre haladt afelé, hogy átvegye a Versace goodwilljét és hírnevét; így a V83 a fogyasztók túrhetetlen becsapását okozta. Ezért az ítéletnek szigorúnak és világosnak kell lennie, hogy megállítsa a súlyos csalást.

A bíróság izraeli viszonylatban magas bírósági és ügyvivői költségeket állapított meg.

Japán

A) A Japán Szabadalmi Hivatal bejelentette, hogy 2010. április 15-től kezdve a Thaiföldi Kereskedelmi Minisztérium Szellemtulajdon-védelmi Részlegénél benyújtott nemzetközi (PCT-) bejelentések kapcsán nemzetközi kutatási hatóságként (ISA) és nemzetközi elővizsgálati hatóságként (IPEA) működik.

B) Az elmúlt években a Japán Szabadalmi Hivatal Fellebbezési Tanácsa és a Japán Szellemtulajdon-védelmi Felsőbíróság számos szabadalmi bejelentést utasított el és számos megadott szabadalmat semmisített meg azon az alapon, hogy a kézenfekvőség bizonyítására a „kézenfekvő kipróbálni” próbát alkalmazták. Ez az ipar és a szabadalmi ügyvivők részéről heves bírálatot váltott ki.

A felsőbbíróságnál Iimura bíró osztálya is komoly kérdéseket vetett fel az alkalmazott módszerrel kapcsolatban; tagadták, hogy a „kézenfekvő kipróbálni” érvelés megfelelő lenne, és úgy döntöttek, hogy egy igénypontot csak akkor lehet kézenfekvőnek minősíteni, ha a technika állása egyértelműen javasolja az igényelt találmányt (2009. január 28-i döntés).

E döntést követően a felsőbbíróság a fellebbezési tanács szabadalmat megsemmisítő döntéseinek közelítőleg 40%-át változtatta meg, szemben az előző év 20%-os mértékével.

Ez a statisztika arra utal, hogy a felsőbbíróság alapállása jelentős mértékben elmozdult a szabadalmasok javára. Korábbi magatartása és döntései elbátortalanították azokat a szabadalmasokat, akik pert akartak indítani a bitorlók ellen, mert félték attól, hogy szabadalmukat kézenfekvőségre hivatkozva könnyen érvénytelenné nyilváníthatják. Valójában

2004-ben 650-nél több bitorlási pert indítottak japán bíróságoknál, és ez a szám lényegesen csökkent, mert 2008-ban 500-nál kevesebb ilyen pert indítottak.

Iimura bírósági döntése valószínűleg bátorítani fogja a szabadalomtulajdonosokat, de feltehetőleg befolyásolni fogja a jövőbeli megsemmisítési keresetek intézését is a Japán Szabadalmi Hivatalnál, ahol az igénypontok kézenfekvőségét pontosabb érvekkel kell majd alátámasztani a probléma-megoldás módszerrel, ahelyett, hogy egyszerűen a „kézenfekvő kipróbálni” érvelést használnák.

Jordánia

Korábban hírt adtunk arról, hogy a jordániai kormány 2009. december 1-jén jelentősen emelte a védjegyek lajstromozásával kapcsolatos valamennyi illetéket.

Ez a rendelet szakmai körökben nagy felháborodást váltott ki. Erre tekintettel 2010. május 16-án egy királyi rendelet lépett hatályba, amely a védjegyilletékeket a korábbi szintre csökkentette.

Kanada

A Kanadai Szövetségi Bíróságnak (Canadian Federal Court, CFC) a *Scannex Technologies, LLC v. Attorney General of Canada* (Scannex)-ügyben 2009-ben hozott döntése hangsúlyozza a szabadalmi bejelentések mellékleteként helyes rajzok benyújtásának a fontosságát.

Az ügy előzménye, hogy a Scannex az USA-beli szabadalmi bejelentés benyújtását követően nemzetközi (PCT-) bejelentést nyújtott be eltérő (és ezért helytelen) rajzszorozattal. A kanadai nemzeti szakasz benyújtásakor a bejelentő kérte, hogy a Kanadai Szabadalmi Hivatal elnöke a szabadalmi törvény 8. szakasza alapján – amely felhatalmazza az elnököt, hogy kijavítsa az íráshibákat – a hibás rajzokat a helyesekkel pótolja. Kérésének alátámasztására a bejelentő egy eskü alatti nyilatkozatot is benyújtott, amelyben kijelentette, hogy amerikai képviselője egy alkalmazottjának nem szándékos hibájából a PCT-bejelentéssel hibás rajzokat nyújtott be, és a bejelentő a helyes ábrákat tartalmazó USA-beli bejelentés hiteles másolatát is benyújtotta.

A bejelentő erőfeszítései ellenére a hivatal elnöke elutasította a rajzok helyesbítésére irányuló kérelmet. Ezt követően a bejelentő jogi felülvizsgálat céljából a CFC-hez fordult.

A CFC azon a véleményen volt, hogy egy „elírás” (*clerical error*) írással áll kapcsolatban, megjegyezve, hogy az eseti jog az elírást következetesen úgy definiálja, hogy „mechanikai természetű, és nem szándékosan követték el”. Álláspontjának alátámasztására a CFC a 8. szakasz francia változatára támaszkodott, amely az „*erreur d'écriture*” (magyarul: íráshiba) kifejezést használja. Elismerve, hogy ez a meghatározás a mai üzleti gyakorlatban túl szűk lehet, a CFC arra következtetett, hogy helytelen rajzok benyújtása a szabadalmi törvény szűk meghatározásának keretén belül nem minősíthető íráshibának.

Kína

A) A Kínai Legfelsőbb Népbíróság 2009. december 21-én másodfokú bíróságként döntést hozott a *China Environmental Project Tech Ltd. (CEPT) v. Fujikasui Industrial Kabushiki Kaisha (FIKK)* és *Huayang Power Co. Ltd. (Huayang)*-ügyben.

Az ügy előzménye, hogy a CEPT 1995. december 22-én a Kínai Szabadalmi Hivatalnál szabadalmi bejelentést nyújtott be „Eljárás kén eltávolítására kéménygázokból tengervízzel végzett szellőztetéssel és szellőztetőkészülék” címmel. E bejelentés alapján a szabadalmi hivatal 1999. szeptember 25-én engedélyezte a szabadalmat.

A CEPT 2001 szeptemberében a Fujiani Felső Népbíróságnál bitorlási pert indított a FIKK és a Huayang ellen, és arra kérte a bíróságot, hogy kötelezze a két alperest a bitorlás megszüntetésére (ezt később megváltoztatta, és azt kérte, hogy az alperesek fizessenek számára licenciadíjat), továbbá az elszenvedett gazdasági kár fejében 31 millió RMB megfizetésére (ezt később a per folyamán 76 millió RMB-re emelte). Kérte továbbá a perköltségek, vizsgálatok és utazások költségeinek a megtérítését, valamint a bitorlás által okozott káros hatás kiküszöbölését.

A FIKK azzal érvelt, hogy a CEPT szabadalma a köz számára már a benyújtás napja előtt ismert volt, és ezért törvénytelennek kellett volna nyilvánítani. A FIKK azt állította, hogy függetlenül tervezte meg és dolgozta ki a tengervizes szellőztetőkészüléket, amelyet a Huayang használt. Emellett a szellőztetőberendezés és technológia megegyezett azzal, amelyet a tajvani mailiaói erőmű számára terveztek és szerkesztettek 1995-ben, és ez teljesen eltérő a szabadalomban ismertetettől.

A Huayang azzal érvelt, hogy a CEPT szabadalmát érvénytelennek kellett volna nyilvánítani. Egy ismert eljárás, technológia és készülék alkalmazása nem képezheti a felperes szabadalmának bitorlását. A Huayang valamikor megbízta a CEPT-et, hogy folytasson kéménygáz-kéntelenítésre vonatkozó megvalósíthatósági tanulmányokat, és már fizetett az ilyen tanulmányért. A Huayang nem tudta, hogy bevonható egy szabadalombitorlási ügybe, cselekménye nem határozható meg bitorlásként, és ezért nem vonható jogilag felelősségre. Törvényes csatornán keresztül vásárolta a technológiát és a berendezést, és megegyezett a FIKK-kel, hogy az utóbbi viseli a szellemi tulajdon-védelmi jogokkal kapcsolatos felelősséget.

A bírósági eljárás alatt a FIKK megsemmisítési keresetet nyújtott be a Kínai Szabadalmi Hivatal Szabadalom-felülvizsgáló Tanácsánál a CEPT szabadalma ellen. A szabadalom érvényességét azonban mind a tanács, mind az Első Pekingi Közbenső Népbíróság és a Pekin-i Felső Népbíróság megerősítette.

A CEPT kérésére a jogi eljárás folyamán a Fujiani Felső Népbíróság megbízta a Huakei Szellemi tulajdon-értékelő Központot műszaki szakvélemény készítésével. A szakvélemény szerint a Huayang által használt kéménygáz-kéntelenítő eljárás műszaki vonásai megegyeznek a szabadalom 1. igénypontjában meghatározott műszaki megoldás megfelelő műszaki jellemzőivel, a Huayang eljárása a szabadalmi törvény értelmében azonos a szabadalom

szerinti műszaki megoldással, és a Huayang által használt kéntelenítő berendezés jellemzői vagy azonosak, vagy pedig ekvivalensek a szabadalom 5. igénypontjában igényelt berendezés jellemzőivel. Így a Huayang berendezése ekvivalens a szabadalmazott készülékkel.

2008. május 12-én a Fujiani Felső Népbíróság a következő döntést hozta:

A FIKK bitorolta a CEPT szabadalmát, mert annak a kéménygáz-kéntelenítő eljárásnak és berendezésnek a műszaki vonásai, amelyet a FIKK átadott a Huayangnak, a vitatott szabadalom 1. és 5. igénypontjának az oltalmi köre alá esnek.

Nem lehetett megállapítani a CEPT által szenvedett gazdasági kár mértékét, ezért a népbíróság a FIKK hasznát vette számításba, és minthogy a FIKK nem volt hajlandó bemutatni az általa a Huayangnak adott alkatrészek árlistáját, a bíróság a teljes szerződési árat vette alapul annak a haszonnak a meghatározásánál, amelyre a FIKK a szabadalombitorlás révén tett szert.

A fentiek alapján a népbíróság elrendelte, hogy a FIKK azonnal szüntesse meg a bitorlást, és fizessen a CEPT számára 50 612 500 RMB kártérítést; a Huayang az oltalmi idő lejártáig fizessen a CEPT-nek évente 240 000 RMB-t a szabadalom hasznosítása fejében.

Egyik fél sem volt elégedett az elsőfokú bíróság döntésével, és ezért a Kínai Legfelsőbb Népbírósághoz fellebbeztek.

Az a szóbeli tárgyalás után arra a következtetésre jutott, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tények alapvetően helyesek voltak. Ezért egyetlen pont kivételével megerősítette az elsőfokú bíróság döntését, mert úgy rendelkezett, hogy az 50 612 400 RMB kártérítést a két alperesnek közösen kell fizetnie, nem pedig egyedül a FIKK-nek.

A másodfokú döntés kihirdetése napján, vagyis 2009. december 21-én jogerőre emelkedett, ellene nincs jogorvoslati lehetőség.

B) A *Guangzhou Yuanye Cosmetics Company* (Guangzhou) 2002 áprilisában a kozmetikumokra vonatkozó 3. áruosztályban lajstromoztatta a CHAMPAIGN védjegyet. A *Comité Interprofessionnel Du Vin De Champagne* (CIVC) kérte a lajstromozás elutasítását azon az alapon, hogy a lajstromoztatni kívánt védjegy hasonlít az ő CHAMPAGNE védjegyéhez, ami a fogyasztók megtévesztéséhez vezethet.

Az 1. számú Közbenső Népbíróság nemrég hozott döntésében elutasította a CIVC kérelmét. A döntést azzal indokolta, hogy a „champagne” szó Kínában földrajzi árujelzőként oltalom alatt áll, míg a „champaign” szó a kínai nyelvben síkságot vagy lapályt jelent. Ezért az utóbbi szó lajstromozása nem sérti Kínában a CHAMPAGNE-ra vonatkozó korábbi jogot, és a vásárlóközönséget sem téveszti meg.

C) A Kínai Szabadalmi Hivatal 2009. évre vonatkozó, most nyilvánosságra hozott statisztikája szerint Kínában 2009-ben 976 686 szabadalmi bejelentést nyújtottak be, ami 17,9%-kal több az előző évinél. Az összes bejelentés 89,9%-a, vagyis 877 611 bejelentés származott hazai bejelentőktől és 10,1 %-a, vagyis 99 075 bejelentés külföldiektől.

A szabadalmi bejelentések közül 229 096 volt találmányi bejelentés, 308 861 használati minta-bejelentés és 339 654 mintabejelentés.

A Kínai Szabadalmi Hivatal 2009-ben 581 992 szabadalmat engedélyezett, ezek közül 501 786-ot hazai bejelentő és 80 206-ot külföldi bejelentő számára. Az engedélyezett találmányi szabadalmak közül 65 391-et adtak hazai bejelentőnek és 63 098-at külföldinek.

Közösségi szabadalom

Az Európai Bizottság a hatékony európai kutatási és fejlesztési, valamint innovációs politika kialakítása érdekében kulcskérdésnek tekinti az Európai Unióban érvényes egyetlen szabadalom és egyesített szabadalmi bíróság megalkotását. Ez tűnik ki abból a hivatalos dokumentumból, amely az európai célkitűzéseket körvonalazza a következő tíz év növekedéséhez, amelyet 2010 márciusában publikáltak, és amely „Európai közlemény 2020-ra” („*Europe 2020*” *communication*) néven ismert. Ebben a dokumentumban a közösségi szabadalom és egy szakosodott szabadalmi bíróság létrehozása, valamint a védjegyek és a szerzői jog kereteinek korszerűsítése és a szellemi tulajdon oltalmához a kis- és közepes vállalatok hozzáféréseinek általános megjavítása van megjelölve olyan célként, amelyért a közösségnek dolgoznia kell ahhoz, hogy elérhető legyen egy európai „innovációs unió”.

Eltételezve az elv kinyilvánításától, vajon milyen előrehaladás történik annak a tényleges keretnek a megalkotása terén, amely szükséges a közösségi szabadalom létrehozásához? 2009. december 4-én az Európai Unió Tanácsa, vagyis az Európai Unió tagállamainak képviselői által alkotott tanács végül megegyezésre jutott a közösségi szabadalmi rendszer megalapítása terén. A megegyezés főbb pontjai a következők:

1. Javaslat az európai közösségi szabadalom Európai Tanács általi szabályozására

A Tanácson belül politikai szinten éveken át tartó tárgyalás után a megegyezés azt jelenti, hogy a közösségi szabadalmat körvonalazó szabályozás tervezetét most az Európai Parlament által történő megtárgyalásra lehet bocsátani. Meg kell azonban jegyezni, hogy a javaslat nem tartalmaz intézkedéseket a fordítás rendkívül fontos kérdéséről (azt egy külön rendeletben kívánják szabályozni, lásd alább).

2. Egyesített szabadalmi pereskedési rendszer

A Tanács javasolja egy „Európai és Uniói Szabadalmi Bíróság (European and EU Patent Court, EEUPC) felállítását olyan egyezmény segítségével, amelyet az Európai Unió tagállamai és azok az államok kötnek, amelyek tagjai az Európai Szabadalmi Egyezménynek, de nem tagjai az Európai Uniónak. Az EEUPC egy Elsőfokú Bíróságból (Court of First Instance), egy Fellebbezési Bíróságból (Court of Appeal) és egy Iktató/Nyilvántartó Részlegből (Registry) állna. Az Elsőfokú Bíróságnak lenne egy központi részlege (central division) és lennének helyi és regionális részlegei (local and regional divisions).

Bár a 2009. december 4-i megegyezést egyes európai lapok a közösségi szabadalomra vonatkozó „áttörésnek” minősítették, legalább két olyan fő szempont van, amely miatt azt nem tekinthetjük többnek, mint egy lépésnek egy olyan folyamatban, amely még semmi-képpen sincs közel a befejezéshez.

Elsősorban hivatkozunk arra a tényre, hogy – miként fentebb is említettük – a megegyezés nem foglal magában a fordítással kapcsolatos intézkedéseket, és ez olyan kérdés, amely végzetesen befolyásolta már a korábbi kísérleteket is a közösségi szabadalom megalkotása terén. A december 4-i megegyezés szerint a közösségi szabadalom fordítási kérdéseit külön szabályozás tárgyává kell tenni, amely az Európai Unió tagállamai részéről egyhangú jóváhagyást igényel. Ugyanis számos európai uniós tagállam ellene van minden olyan megegyezésnek, amely kizárná a megadott európai szabadalmak kötelező fordítását saját hivatalos nyelvükre. Rögzítették azonban azt is, hogy a közösségi szabadalomra, illetve a fordításokra vonatkozó rendeleteknek egyszerre kell hatályba lépniük.

Egy második jelentős kérdés, hogy a javasolt egyesített szabadalmi pereskedési rendszer az Európai Bíróság szerint összeegyeztethető-e az Európai Uniót megalapozó Egyezményrel, és jó pár hónap szükséges ahhoz, hogy az Európai Bíróság véleményt nyilvánítson ebben a kérdésben.

Közösségi védjegy

A Közösségi Védjegyrendelet megalkotásakor, 1993 decemberében az Európa Tanács és az Európai Bizottság az alábbi megállapodást iktatta jegyzőkönyvbe: „A Tanács és a Bizottság úgy gondolja, hogy a használat, amely a 15. cikk értelmében valódi az egyik országban, valódi használatot képez a közösségben”.

Az Európai Bíróság (ECJ) közvetlenül még nem kérte meg, hogy elegendő-e az egyetlen országban való használat. Közvetve azonban számos ügy érintette ezt a kérdést. Az első ilyen volt az *Ansul v. Ajax*-ügy a MINIMAX védjeggyel kapcsolatban, amely kérdést a Benelux Védjegy hivatal vetette fel, és amely a közösségi védjegy törvényben a „tényleges használat” (*genuine use*) jelentését érintette. Az ECJ 2003 márciusában úgy döntött, hogy a tényleges használat körébe nem tartozik a jelképes használat, amelynek egyetlen célja, hogy megőrizze a védjegy által nyújtott jogokat. A tényleges használattal kapcsolatban az ECJ kijelentette, hogy figyelemmel kell lenni az összes olyan tényre és körülményre, amely számításba jöhet annak meghatározásakor, hogy a védjegy kereskedelmi kihasználása tényleges-e, különös tekintettel arra, hogy az ilyen használat indokolt-e az adott gazdasági szektorban ahhoz, hogy a védjeggyel oltalmazott áruk vagy szolgáltatások számára piaci részesedés megtartását vagy megszerzését eredményezze.

A *Bainbridge*-ügyben egy olasz védjegy tulajdonos számos BRIDGE védjegyére vonatkozó vita kapcsán az OHIM tett fel kérdéseket az ECJ-nek a Bainbridge egy közösségi védjegybejelentése elleni felszólalási eljárásban. A felszólalást elutasították részben azon az alapon, hogy a felszólaló egyes védjegyeinek a használata nem volt megalapozott. 2007 szeptemberében az ECJ megállapította, hogy „a védjegy használatának gyakorisága vagy szabályossága egyike azoknak a tényezőknek, amelyeket figyelembe lehet venni” a 15. cikk szerinti tényleges használat megállapításakor.

2009-ben az ECJ a *Pago*-ügyben – amelyet dr. Vida Sándor részletesen ismertet az Iparjogvédelmi és Szerzői Jogi Szemle 2010. februári számában – a közösségi védjegyek oltalmi körét meghatározó 9. cikket értelmezve megállapította: „A kérdéses tagállam [Ausztria] területét úgy tekinthetjük, hogy az lényeges részét képezi a Közösség területének”. E döntés alapján tehát egyetlen tagállam területe is a közösségi terület lényeges részét képezőnek tekinthető. Ennek ellentmond a Benelux Szellemtulajdon-védelmi Hivatal 2010. január 15-i döntése, amelyet 2010. áprilisi számunkban a „Külföldi hírek az iparjogvédelem területéről” című cikk „Közösségi védjegy” részében ismertettünk.

Madridi Megállapódás

A gazdasági válság a madridi rendszer alapján 2009-ben benyújtott bejelentések számának jelentős csökkenését okozta. Ez a szám a 2008. évi 42 075-ről 2009-ben 35 195-re csökkent, amit főleg az európai bejelentések kisebb száma okozott; így például a német bejelentések száma 22,9%-kal, 4793-ra csökkent.

A visszaesés azonban nem korlátozódott Európára. Az Amerikai Egyesült Államokból származó bejelentések száma 13,1%-kal és a Kínából származóké 14,3%-kal csökkent. Japán volt az egyetlen fontosabb ország, amely ellenkező irányzatot mutatott: a japán bejelentések száma 2009-ben 2,7%-kal, 1312-re nőtt. A Szellemi Tulajdon Világszervezetének (WIPO) főigazgatója, Francis Gurry szerint ez annak a bizonyítéka, hogy Japánban igen nagy súlyt helyeznek az innovációra.

Mexikó

Mexikóban 2003-ban módosították az iparjogvédelmi törvényt, és a gyógyszer tárgyú találmányok területén bevezették a hatóanyagokra vonatkozó oltalmat, azonban a gyógyászati készítményekre vonatkozó találmányok továbbra is kizárva maradtak a szabadalmazható találmányok köréből.

2010 februárjában a Mexikói Legfelsőbb Bíróság alapos elemzés után arra a következtetésre jutott, hogy a szabadalmazható találmányok körébe egyaránt beletartoznak a gyógyhatású vegyületek és a gyógyászati kompozíciók. Ennek következtében a Mexikói Iparjogvédelmi Intézet szabadalmat adhat mind a gyógyhatású vegyületekre, mind a gyógyászati készítményekre vonatkozó találmányokra. Továbbra sem engedélyeznek azonban oltalmat az eljárásokra.

Németország

A) A Szövetségi Legfelsőbb Bíróság (Bundesgerichtshof, BGH) alábbi döntése egy nyomdagép hőmérsékletszabályozó rendszerét igénylő német szabadalomra vonatkozik.

Egy nyomdagép nyomtatóeszközét használat közben hűteni kell. A vitatott szabadalom szerint ezt három különböző úton lehet elvégezni: hideg levegőnek a forgó nyomólemezeze való fúvásával, a színelvivő hengerek folyadékűtésével, valamint hideg nedvesítő folyadéknek a nyomólemez felületére való felvitelével. A vitatott szabadalom igénypontjai szerint ezeket a különböző hűtési módszereket szelektíven vagy kombinálva lehet előnyösen és könnyen megvalósítható módon alkalmazni.

A vitatott szabadalom megosztott bejelentése egy korábbi európai szabadalmi bejelentésnek, és mind a bejelentés leírásában, mind annak igénypontjaiban olyan kifejezéseket használnak, amelyek nincsenek kimondottan kinyilvánítva az eredeti európai szabadalmi bejelentésben. Ezek a kifejezések azonban összegző kulcsszavai az igényelt hőmérsékletellenőrző rendszer egyes elemeinek; ilyen kulcsszavak a „nedvesítővíz-felvívő készülék”, „hidegvíz-felvívő készülék” és „hűtőgenerátor”.

A BGH döntése megállapítja, hogy az olyan kulcsszavak, amelyek a benyújtott bejelentés leírásának hosszabb részeit összegezik, nem terjeszkednek túl a benyújtott bejelentés tartalmán, és így megengedhetők.

B) Az alább tárgyalt ügyben a szabadalmat a következő főigényponttal engedélyezték:

„Por alakú kenyérjavító anyag, azzal jellemezve, hogy legalább 250 mikron átlagos részecskeméretű agglomerált részecskékből készül, ahol az említett részecskék legalább zsírból és enzimekből állnak.”

A szabadalom ellen felszólaltak többek között az Európai Szabadalmi Egyezmény 123(2) szakasza alapján, hozzáadott anyagra hivatkozva. A felszólalási osztály azon a véleményen volt, hogy az eredetileg benyújtott bejelentés leírásában nem volt közvetlenül és egyértelműen kinyilvánítva a „legalább zsírból és enzimekből álló” jelző, amelyet az elővizsgálati eljárás alatt iktattak be az 1. igénypontba. Ezért a szabadalmat megvonták.

A fellebbezési eljárásban a szabadalmas előadta, hogy a felszólalási osztály döntésében hivatkozott esetjog, amely két listából való kiválasztásra vonatkozik, az adott esetben nem alkalmazható, mert az esetjog újdonság megállapítására, nem pedig a leírás meg nem engedhető bővítésére vonatkozik. A szabadalmas azzal is érvelt, hogy két tagnak (zsírnak és enzimeknek) a kiválasztását nem két listáról, hanem csupán egyetlen listáról végezte. Végül arra is rámutatott, hogy az esetjog szerint egy kiválasztás alapját képező két listának „egy bizonyos hosszúsággal” kell rendelkeznie ahhoz, hogy alkalmazható legyen.

A fellebbezési tanács nem értett egyet a fellebbező érvelésének azon fő vonalával, hogy a jól megalapozott esetjog – vagyis hogy egy bizonyos hosszúságú két listáról való kiválasztás új – nem alkalmazható több okból. A tanács arra a világos esetjogra utalt, amely megállapítja, hogy az úgynevezett „újdonságpróbát” annak a megállapítására lehet alkalmazni, hogy egy javítás eredetileg ki van-e nyilvánítva vagy sem, legalábbis amikor a módosítást hozzáadással végzik. Két komponensnek egyetlen listáról való kiválasztása valójában ekvivalens azzal, amikor két azonos listáról kétszeresen választanak ki. A lista hosszúságával kapcsolatban a tanács megállapította, hogy a fellebbező által idézett esetben a helyzet egyértelműen

összehasonlítható volt a fellebbezés tárgyát képező esettel, amikor két kiválasztás történt nyolc tag közül.

A fenti okok miatt a tanács elutasította a fellebbezést.

C) Ismét kétségbe vonták a humán embrionális őssejtek használatával kapcsolatos találmányok szabadalmazhatóságát. Az ilyen biotechnológiai találmányok, amelyeknél humán embriókat használnak fel és ölnek meg őssejtek kivonása céljából, etikai kérdéseket vetnek fel. A szóban forgó szabadalom Oliver Brüstle tudós találmányán alapszik, amely még fejlődésben levő sejtek idegrendszerbe történő transzplantációjára vonatkozik. A módszer lehetővé teszi neurológiai betegségek, így a Parkinson-kór és a sclerosis multiplex gyógyítását. A prekursor sejtek kinyeréséhez azonban egy előzetes lépésben humán embriókat kell elpusztítani.

A környezetvédő Greenpeace Csoport megtámadta ezt a szabadalmat a Szövetségi Szabadalmi Bíróságnál (Bundespatentgericht, BPG), amely nagyjából egyetértett a Greenpeace beadványával, és megvonta a Brüstle szabadalmának azt a részét, amely humán embriók embrionális őssejtekből kivont sejtjeire vonatkozik, mert a szabadalomnak ez a része közrendbe és közérdeklődésbe ütközik (a német szabadalmi törvény 2. szakaszának 2. bekezdése és a biotechnológiai találmányok jogi oltalmára vonatkozó 98/44/EC irányelv 6. szakasza).

A Brüstle a BGH-nál nyújtott be fellebbezést a BPG döntése ellen. Megjegyezzük, hogy a német őssejttörvény megengedi a 2007. május 1. előtt kifejlesztett embrionális őssejt sejtvonalaik az importját. Minthogy ellentmondás van a humán embriók ipari és kereskedelmi célra történő felhasználására vonatkozó szabadalmi álláspont és az embrionális őssejt importjára vonatkozó törvényes engedély között, a BGH felfüggesztette az eljárást, és számos kérdést intézett az Európai Bírósághoz (ECJ) a törvényes követelmények értelmezésével kapcsolatban.

Mostanáig az „embrió” kifejezést nagyon tágra értelmezték, és nem tisztázták azt sem, hogy mit kell érteni a pete megtermékenyítése utáni 4. és 7. nap közötti blasztociták alatt, amelyekből kivonják a sokat ígérő sejteket. Az ECJ bírának most el kell dönteniük, hogy a blasztocitákból kivont őssejt a törvény szerint már embrió-e, vagy hogy az őssejt kivonása blasztociták felhasználását igényli-e. Azt is tisztázni kell, hogy a 98/44/EC irányelv 6. szakasza szerint a kutatási vagy a gyógyászati célra történő felhasználást kell „kereskedelminek” tekinteni.

D) A *Schneeweisse*, a SCHNEEWEIßE védjegy tulajdonosa felszólalt a sörré és kevert söritalokra vonatkozó SEEWEISSE védjegy lajstromozása ellen, mert védjegye részben azonos italokra, nevezetesen búzasörre volt Németországban lajstromozva.

A Német Szabadalmi és Védjegy hivatal a részben azonos áruk ellenére elutasította a felszólalást, mert nem feltételezte a két védjegy összetévesztésének valószínűségét. Ugyanis különböznek a betűtípusok, eltérő az első szótagok betűinek a száma („See-”, illetve „Schnee-”), valamint különbségek vannak a két védjegy hangzásában, mert a „Seeweisse” szó zöngés hangzóval kezdődik, amelyet erősít a rákövetkező, fényesen hangzó kettős „ee”

magánhangzó, míg a „Schneeweisse” szó zöngétlen „sch”-val kezdődik, és az azt követő „n” mássalhangzó gyengén hangzik.

A Schneeweisse fellebbezést nyújtott be a BPG-nél a Német Szabadalmi és Védjegyhatóság ellen. Fellebbezésében arra helyezte a hangsúlyt, hogy hasonló a védjegyek hangzása, a magánhangzók sorrendje (ee-ei-e), valamint az „ee” magánhangzók hosszan elhúzott ejtése a szavak elején. Emellett azonos a két védjegy kezdő „S” betűje és a szavak végződése. Ezért az első szótagok csekély különbsége nem okoz különbséget, különösen azért nem, mert az italokat többnyire szóban rendelik, és az éttermekben általában kedvőtlen hallási viszonyok uralkodnak.

A BPG döntésében rámutatott, hogy a SCHNEEWEISSE védjegy leíró jellegű, mert a „Schnee” (hó) szóból a búzasör habjára lehet asszociálni. Amikor közvetlen megtévesztési valószínűséget feltételezünk, az általános benyomásra kell utalni, és itt az átlagos fogyasztót kell figyelembe venni. Az első szótagban a betűk számának eltérése elegendő a védjegyek megkülönböztetéséhez. Jelentős a hangzásbeli különbség a „Seeweisse” erős és rövid ejtése és a lágyan hangzó „Schneeweisse” szó között. Az első szótagok jelentésbeli különbsége ismert a vonatkozó üzleti területeken, és ezért megkülönböztethetők.

A fentiek alapján a BGH megállapította, hogy nem áll fenn az összetévesztés valószínűsége, és ezért 2009. július 1-jei döntésével elutasította a fellebbezést.

Norvégia

A norvég *Pascal* cég 2004-ben Norvégiában lajstromoztatta a PASCAL védjegyet, majd 2005-ben kérte a PASCAL SØTT & SALT (Pascal édes és sós) védjegy lajstromozását a 43. áruosztályban vendéglői szolgáltatásokra.

A korábbi SØTT + SALT védjegy tulajdonosa felszólalt a Pascal kérelme ellen, de a felszólalást a norvég hivatal elutasította.

Ezt követően a felszólaló a körzeti bírósághoz fordult, amely helyt adott a kérelemnek. Ezután a Pascal fellebbezést nyújtott be a Fellebbezési Bíróságnál. Ez megállapította, hogy a kérdéses védjegy uralkodó eleme a „Pascal” szó, és hogy a Pascal cég hírneve tovább csökkentette a megtévesztés valószínűségét.

Végül a Pascal a Legfelsőbb Bírósághoz fellebbezett. Ez egyetértett azzal, hogy a lajstromoztatni kívánt védjegy domináns eleme a „Pascal” szó, és hogy a „Søtt & Salt” elem „vizuálisan szubdomináns”.

Ezután a Legfelsőbb Bíróság idézte az Elsőfokú Európai Bíróság (ECJ) C-102/04 jelű döntését a *Thomson Life*-ügyben, amely megállapítja, hogy a megtévesztés veszélye független attól, hogy az ábrás védjegy által keltett benyomást uralja-e a korábbi védjeggyel megegyező része. Ez megfosztaná a korábbi védjegyet attól a kizárólagos jogtól, amelyet az irányelv 5(1) szakasza nyújt. Ez akkor igaz, amikor a korábbi védjegy független megkülönböztető szerepet játszik az összetett védjegyben.

A bírósági tanács többsége (öt közül négy bíró) ezután megállapította, hogy a „édes és sós” kifejezés megkülönböztető jellegű a kérdéses szolgáltatások vonatkozásában. Ebből arra következtettek, hogy a „Søtt & Salt” elem független szerepet játszott a korábbi védjegyben, és nem zárható ki, hogy ezért az érintett fogyasztók közül sokan azt hinnék, hogy a két cég gazdasági kapcsolatban áll egymással. Ilyen alapon a Legfelsőbb Bíróság elutasította a Pascal lajstromozási kérelmét.

A kisebbség (egy bíró) azon a véleményen volt, hogy a SØTT + SALT védjegy lajstromozása érvényes, ezért a részek összegének megkülönböztető jellege van. Véleménye szerint azonban mind az „édes”, mind a „sós” szó nélküli a megkülönböztető jelleg a szolgáltatások vonatkozásában, és csupán a „+” matematikai jel használata biztosította, hogy a védjegy átfogóan megkülönböztető jellegű. Ezért az inherens megkülönböztető jelleg mértéke csekély, és ennek következtében a védjegy nagyon szűk oltalmi körrel rendelkezik.

Pakisztán

Az *Ali Gohar Pharmaceuticals (Pvt) Ltd* (Ali) 2002. április 17-én kérte az *ASTELIN* védjegy lajstromozását. Azt állította, hogy működését 1989-ben kezdte el, és azóta különböző védjegyekkel kiváló minőségű gyógyszereket állít elő. A lajstromoztatni kívánt védjegyet gyógyszerekkel, bébiételekkel, fogászati anyagokkal és növényvédő szerekkel kapcsolatban alkalmazta és használta Pakisztánban 2002 óta. Termékeinek minősége és széles körű reklámtevékenysége következtében a védjegyet kizárólag cégével társítják. Azt is állította, hogy ő a védjegy eredeti megalkotója, kifejlesztője, alkalmazója és tulajdonosa, és azt egész Pakisztánban használja. Egyúttal utalt arra a jelentős kiadásra és erőfeszítésre, amelyet a védjegyzett termékek népszerűsítésére fordított, kijelentve, hogy a védjegyet jóhiszeműen kezdte használni, elsősorban allergiaellenes gyógyszereken olyan időpontban, amikor Pakisztánban nem volt hasonló termék.

A bejelentés ellen felszólalt a *Medpointe Healthcare Inc.* (Medpointe). Egyéb érvek mellett azt állította, hogy az *ASTELIN* védjegy jól ismert volt orrpermetekkel kapcsolatban. A védjegyet jogelődje, a *Carter Wallace Inc* 1985-ben vezette be és megfelelően lajstromoztatta, és az használatban maradt az Egyesült Államokban és máshol is. A felszólalás időpontjában az *ASTELIN* volt az egyetlen második generációs antihisztamin gyógyszer a piacon, amelyet engedélyezett az USA Élelmiszer- és Gyógyszerügyi Hatósága (FDA) az orrüreggyulladás különböző tüneteinek a kezelésére.

A Medpointe azzal is érvelt, hogy *ASTELIN* védjegye nemzetközileg is jól ismert, aminek következtében értékes hírnévre és goodwillre tett szert. Különböző újságokban és folyóiratokban széles körben hirdette a védjegyet, amely a bejelentő számára nem lajstromozható, mert arra az Ali tisztességtelen magatartással kívánt szert tenni, minthogy ismerte a Medpointe-nak a védjegyre vonatkozó kizárólagos tulajdonjogát. Emellett a lajstromoztatni

kívánt védjegy azonos az ő, a Medpointe védjegyével, amelynek a használatát, lajstromozását és jól ismert voltát dokumentumokkal igazolta.

A felek meghallgatása után a védjegy hivatal megállapította, hogy

- a bejelentő magatartása tisztességtelen volt;
- e magatartás folytán a védjegy használata Pakisztánban nem volt sem megalapozott, sem törvénnyel oltalmazható;
- a védjegy törvény 14. és 17. szakasza értelmében a bejelentő védjegye nem használható áruinak megkülönböztetésére; és
- ha a bejelentő védjegyét lajstromoznák, nagymértékben fennállna az összetévesztés és a megtévesztés valószínűsége.

A fentiekre tekintettel a védjegy hivatal elnöke helyt adott a felszólalásnak, és a védjegy-bejelentést elutasította.

Puerto Rico

Puerto Rico kormánya 2009. december 16-án törvénybe iktatta az új védjegy törvény tervezetét, válaszként a védjegy gyakorlatban jelentkező újabb irányzatokra.

A törvény az alábbi új elemeket is lajstromozhatónak minősíti:

- termékminták;
- belső minták;
- hangok;
- szagok;
- termékek vagy szolgáltatások azonosítási módszerei;
- címkék és csomagolások;
- híres védjegyek.

Az új törvény nagyobb védelmet biztosít használni szándékozott lajstromozott védjegyek számára, de a lajstromozást követő 5. évben a használatra vonatkozó állítást kell benyújtani. Ugyanebben az évben a tulajdonos egy év hosszabbítást kérhet a védjegy használatának bizonyítására.

A törvény megállapítja, hogy másodlagos jelentést alapoz meg annak a bizonyítása, hogy a védjegy az utolsó öt évben kereskedelmi használatban volt.

A lajstromozás ellen 30 napon belül fel lehet szólni. A felszólaló 20 napos határidő-hosszabbítást kaphat a felszólalás benyújtására.

A lajstromozás napját követő 5. vagy 6. évben a használatra vonatkozó nyilatkozatot kell benyújtani. A 9. vagy 10. évben szintén be kell nyújtani használatra vonatkozó nyilatkozatot, és egyúttal kérni kell a védjegy megújítását. A megújítási kérelmet a tízéves időtartam lejártát követő hat hónapon belül lehet benyújtani.

A törvény jogsértésnek ismeri el a híres védjegyek elhomályosítását vagy elhalványítását, és ilyen esetekben kártérítésre ad lehetőséget.

A törvény szerint védjegybitorlás forog fenn, amikor egy fél olyan doménnevet lajstromoztat, amely azonos vagy megtévesztően hasonlít egy másik fél által lajstromoztatott védjegyhez.

Svájc

A) A svájci származás sok áruval – nem csupán órákkal, sajtokkal és csokoládéval – kapcsolatban kedvező benyomást kölcsönöz. A „Made in Switzerland”, „Swiss made” és a vörös alapon fehér svájci kereszt versenylőnyt jelent egyéb árukkal szemben. Azonban nem mindent gyártanak teljes mértékben Svájcban, ami igényli a svájci eredetet. Gyakran felmerül a kérdés, mennyire kell jogosan svájcinak lennie egy terméknek ahhoz, hogy ráírható legyen a „Made in Switzerland” megjelölés.

A svájci védjegy törvény felülvizsgálata tisztázni kívánja ezt a kérdést, ugyanakkor meg akarja könnyíteni a törvény érvényesítését. Szigorúbb rendszabályokat fognak érvénybe léptetni a jogsértőkkel szemben mind Svájcban, mind külföldön. Ezt a jogalkotási tervet általában „svájcisági törvénytervezetként” ismerik, és a védjegyek és eredetmegjelölések oltalmára vonatkozó szövetségi törvény módosításaként terjesztik elő.

A jelenleg hatályos törvény 47. szakasza szerint egy földrajzi árujelző használatát az eredetmegjelölésekre vonatkozó szabályok csupán határozatlanul szabályozzák. Elvileg bárki használhatja a „Swiss made” szavakat forrásmegjelölésként, feltéve, hogy ez a megjelölés nem helytelen. Azonban nem teljesen világos az a pont, ameddig a „svájciság” megjelölését helyesnek lehet tekinteni. Sajátos jogalkotás csupán az órákra vonatkozik (rendelet a „Swiss” szó használatára óráknál). Szélesebb oltalmat biztosít a címerekre és egyéb nyilvános jelekre vonatkozó szövetségi törvény, amely kimondottan tiltja a svájci kereszt alkalmazását kereskedelmi célú termékeken vagy azok csomagolásán, bár szolgáltatásokkal kapcsolatban megengedi.

A törvény javasolt módosítása pontosabb követelményeket állapít meg egy svájci termék tényleges forrását illetően természetes, feldolgozott természetes és ipari termékek vonatkozásában. A javasolt törvény 48(a) szakasza leszögezi, hogy természetes termékek esetében a követelmények meghatározása a termék jellegétől függ (például növények esetén a begyűjtés helye, míg hús esetében az a hely döntő, ahol az állatok életük legnagyobb részét leélték). Feldolgozott természetes termékek esetén a nyersanyag vagy a terméket képező alkotórészek 80%-ának Svájcban kell származnia. Ez a számítás azonban kizárja az olyan természetes termékeket, amelyek nem léteznek Svájcban (például a csokoládé készítésére szolgáló kakaó) vagy amelyek időszakosan nem hozzáférhetők elegendő mennyiségben (például rossz aratás vagy az állatállomány járványa következtében). Emellett annak a tevékenységnek, amely a termék lényeges tulajdonságait kölcsönzi, az állított eredethelyen kell végbemennie – például a tej sajtá váló feldolgozásának [a törvény 48(b) szakasza]. Ipari termékek esetében a termék előállításának költségeinek legalább 60%-a Svájcban kell, hogy felmerüljön. A ku-

tatási és fejlesztési költségeket e számításnál figyelembe lehet venni. Nem vehetők azonban figyelembe az olyan kiadások, amelyek a csomagolásra, szállításra, piacra vitelre és eladás utáni szolgáltatásra vonatkoznak. Emellett annak a tevékenységnek, amely a termék sajátos tulajdonságait biztosítja, a megjelölt eredethelyen kell végbemennie. Ez a tevékenység lehet maga az előállítás (például egy gép összeállítása) vagy a kutatás és a fejlesztés. Az utóbbi esetben azonban legalább egy jelentős gyártási szakasznak az állított eredethelyen kell végbemennie [48(c) szakasz].

Helytelen eredetmegjelölés használata kihágást jelent majd, és azt a hatóságok hivatalból fogják üldözni. A Szövetségi Szellemijajdon-védelmi Hivatal a Svájci Államszövetség nevében panaszt nyújthat be a bíróságnál, ezáltal lehetővé téve, hogy az államszövetség beavatkozzon.

Végül a javasolt törvény tervbe veszi nem mezőgazdasági termékek számára földrajzi árujelzők nemzeti lajstromának a megalkotását, és javasolja, hogy az olyan eredetmegjelölések és földrajzi árujelzők, amelyeket már bevezettek egy nemzeti lajstromba, a védett bormegjelölésekhez hasonlóan lajstromozhatók legyenek földrajzi árujelzőként.

A címerek és egyéb nyilvános jelvények oltalmára vonatkozó szövetségi törvényt módosítani fogják, hogy az lehetővé tegye a svájci kereszt használatát termékeken, de a használat külföldön gyártott termékeken továbbra is törvénytelen marad.

A Szövetségi Tanács 2009 novemberében engedélyezte a svájciságra vonatkozó módosítások továbbítását a Parlamentnek, amely azonban még nem foglalkozott ezzel a kérdéssel. Minthogy ez a terület mind gazdasági, mind politikai vonatkozásokat is mutat, az várható, hogy a parlamentben heves viták zajlanak majd, mielőtt a törvénytervezetet végleges formájában elfogadják.

B) Az *Apple Inc.* (Apple) a Svájci Védjegyhivatalnál kérte az IPHONE szóvédjegy lajstromozását a lényegileg telefonokra és azokkal funkcionálisan rokon termékekre vonatkozó 9. és a 28. áruosztályban. A hivatal elutasította a 9. áruosztályra vonatkozó kérelmet azon az alapon, hogy az IPHONE védjegyet a fogyasztók úgy értenék, hogy az egy internettelefonra vagy egy információs technológia vonatkozású telefonra vonatkozik, és ennek megfelelően nem disztinktív, leíró megjelölést jelent.

Az Apple a Szövetségi Adminisztratív Bíróságnál megfellebbezte a döntést, és lényegileg azzal érvelt, hogy az IPHONE védjegy „I” betűjének számos eltérő jelentése lehet a megcélzott vásárlói körök számára. Az Apple érvelése szerint így a védjegy számos lehetséges jelentése a vásárlóközönségben eltérő asszociációkat válthat ki, ami a védjegy jelentésének bizonytalanságát eredményezi.

Az Apple azzal is érvelt, hogy még ha a védjegy csonkítását jelentené is „az internettelefon” vagy „információs telefon” kifejezésnek, megkülönböztető jellegű lenne, mert még akkor is egy újonnan alkotott eredeti szónak minősülne. Végül az Apple számos korábban engedélyezett lajstromozásra hivatkozott, amelyek szerinte hasonló jellegűek voltak, és ezekkel a

lajstromozásokkal egyenlő kezelést kért, de nem állította, hogy védjegye megkülönböztető jellegre tett szert.

A Szövetségi Adminisztratív Bíróság döntése megállapította, hogy az „I” betű eltérő jelentésekre vonatkozhat, azonban a megjelölt 9. áruosztállyal kapcsolatban a védjegy nyilvánvaló értelmezése egy leíró hivatkozás egy telefonra internet- vagy információs vagy kommunikációs technológia funkciókkal. Mindazonáltal megállapította, hogy a „PHONE” szóval összekapcsolt „I” betű a fogyasztók számára nehezen érthető marad, azonban tekintet nélkül az „I” betű pontos jelentésére, ez az egyetlen betű nem elegendő ahhoz, hogy a gyengén megkülönböztető jellegű „phone” szóval – amelynek a kereskedelemben szabadon kell maradnia – kombinálva megalapozza a védjegy megkülönböztető jellegét. Végül leszögezte, hogy az Apple által hivatkozott korábbi lajstromozások nem hasonlíthatók össze az adott esettel.

A fentieknek megfelelően a Szövetségi Adminisztratív Bíróság elutasította a fellebbezést, és megerősítette az IPHONE védjegy 9. áruosztályban való lajstromozására irányuló kérelem elutasítását.

Szingapúr

A *City Chain Stores Pte Ltd.* (City) 2006-ban SOLVIL védjeggyel olyan órákat hozott forgalomba, amelyek számlapjukon és szíjukon virágmintát mutattak. A *Louis Vuitton Malletier* (Vuitton) bitorlási pert indított a City ellen, azt állítva, hogy a City óráinak virágmintája bitorolja az ő négylevelű lóhere jelét, amely egyike az ő négy elemből álló monogrammin-tájának.

A Vuitton kérésére a bíróság házkutatási parancsot adott ki, és a City óráit lefoglalták boltjaiban. A City büntető eljárást kezdeményezett a Vuitton ellen, de ezt a bíró elutasította, és úgy döntött, hogy a City bitorolta a Vuitton védjegyét.

A City a fellebbezési bíróságnál (Court of Appeal) nyújtott be fellebbezést. Az megállapította, hogy a virágminta használata a City óráin díszítő célt szolgált, és nem lehet védjegyhasználatnak tekinteni. Az órák mintájának kiválósága miatt azonban el kellett dönteni, hogy fennáll-e a hasonlóság a Vuitton jele és a City négylevelű lóhere jele között. A bíróság szerint a két jel a védjegy törvény 27(2)(b) szakasza szempontjából hasonló, de ez a hasonlóság nem elegendő ahhoz, hogy valószínűvé tegye a SOLVIL védjegyű órák eredetével kapcsolatos megtévesztést. A fellebbezési bíróság úgy gondolta, hogy ki van zárva a célközönség vagy az általános fogyasztók megtévesztése, mert határozott különbség van a Vuitton, illetve a City óráinak általános megjelenése között. Emellett a Vuitton óráit csak butikokban árusította, és megtiltotta azok forgalmazását más kereskedők által. A bíróság a jelentős árkülönbségre is felhívta a figyelmet.

A fentiek következtében a fellebbezési bíróság megállapította, hogy a City nem bitorolta a Vuitton védjegyét.

Tajvan

A) A Tajvani Szellemtulajdon-védelmi Hivatal 2006. január 11-én elutasította a „Segéd-diafragma szerkezet járműlámpák számára” című használati minta ellen benyújtott megsemmisítési keresetet. Míthogy a Gazdasági Minisztérium Fellebbezési Bizottsága az ezt követő fellebbezést is elutasította, a kérelmező adminisztratív pert indított a taipeji Felső Adminisztratív Bíróságnál.

Az megállapította, hogy a hivatal és a fellebbezési bizottság döntése a technika állása és a vitatott szabadalom igénypontjaiban nem szereplő műszaki jellemzők összehasonlításán alapult, ezért nem volt összeegyeztethető a szabadalmi vizsgálati irányelvekkel. Miként a szabadalmi törvény 106-2 szakasza leszögezi, a használati minta oltalmi körét a leírás igénypontjai alapján kell meghatározni, és az igénypontok értelmezésekor hivatkozási alapként a leírás és a rajzok használhatók. A leírást és a rajzokat azonban csak akkor szabad felhasználni hivatkozási alapként, amikor a használati minta igénypontjainak szóhasználata homályos és határozatlan, míg a leírás és a rajzok pontos és meghatározott kinyilvánítást tartalmaznak. A hivatal által kibocsátott vizsgálati irányelvek alapján az Felső Adminisztratív Bíróság a szabadalom érvényességének megfontolásához a következő megállapításokat tette:

- az újdonság és a feltalálói tevékenység megítélésének alapját a szabadalmi bejelentés igénypontjai képezik;

- egy szabadalom oltalmi körét a szövegezésre kell alapozni.

A fenti állításokból kiindulva a bíróság megállapította, hogy a vitatott szabadalom újdonságának megítélésekor az alperes szabadalmas nem vehet figyelembe a vitatott szabadalom igénypontjain túlmenő műszaki jellemzőket.

A Felső Adminisztratív Bíróság megvizsgálta az alperesnek a benyújtott megsemmisítési kereset elutasítására irányuló következő érveit is.

- A megsemmisítési kereset bizonyítékaként a kérelmező eladási számlák fényképmásolatait és az igényelt termékekről termékkatalógusokat nyújtott be. Az alperes szerint azonban ezek nem voltak elfogadhatók, mert azokon nem szerepelt dátum, és nem voltak a köz számára hozzáférhetőek.

- A vitatott szabadalom szerkezete konvergenciagyűrűt és parabolikus reflektort tartalmaz, ezért egyenletes megvilágítást nyújt, míg a megsemmisítési kérelemben megnevezett technika állása egyenlőtlen megvilágítást szolgáltat.

A szabadalmi vizsgálati irányelvek és a fentebb felsorolt érvek alapján a bíróság megállapította, hogy az alperes a konvergenciagyűrűre és a parabolikus reflektorra alapozott érveléssel a vitatott szabadalom igénypontjaiba nem foglalt jellemzőkre hivatkozott. Ezért hatályon kívül helyezte a hivatal és a fellebbezési bizottság döntését, és a megsemmisítési kereset újbóli vizsgálatát rendelte el.

B) A *Cathay Financial Holdings* (Cathay) 2004 márciusában kérelmet nyújtott be az „Enrich your life” (magyarul: gazdagítsd az életedet) hangvédjegy lajstromozása iránt. A Tajvani Védjegy hivatal elutasította a bejelentést arra hivatkozva, hogy az igényelt hangvédjegy nélküli a megkülönböztetőképességet. Ezt követően a Cathay 2007 júliusában fellebbezést nyújtott be a Tajpei Felsőbb Adminisztratív Bíróságnál, amely azonban egyetértett a hivatal véleményével. Ekkor a Cathay a Tajpei Legfelsőbb Adminisztratív Bírósághoz fordult, amely számára kedvező döntést hozott, mert elrendelte, hogy az ügyet vizsgálja felül a Szellemtulajdon-védelmi Bíróság.

A Szellemtulajdon-védelmi Bíróság megállapította, hogy a védjegy nélküli a megkülönböztetőképességet, és elsősorban olyan szolgáltatásokkal kapcsolatban használták, amelyeket a bejelentő nem jelölt meg. Ezért a bíróság nem volt meggyőződve arról, hogy a hangvédjegy tényleges használat révén megkülönböztetőképességet szerzett.

A Szellemtulajdon-védelmi Bíróság azt is megállapította, hogy a hangvédjegy dallama túlságosan egyszerű, és nem bír megkülönböztetőképességgel az átlagos fogyasztók számára. Ezért megerősítette a védjegy hivatal eredeti határozatát, és a Cathay öt évig tartó próbálkozása után végleg elutasította a lajstromozási kérelmet.

C) A *Daimler AG* (Daimler) a Szellemtulajdon-védelmi Hivatalnál kérte a *Sany Automobile Group* (Sany) ábrás SANY védjegyének törlését arra hivatkozva, hogy az hasonlít saját ábrás BENZ védjegyéhez. A hivatal helyt adott a Daimler keresetének. A Sany a Szellemtulajdon-védelmi Bíróságnál nyújtott be fellebbezést a hivatal határozata ellen.

A bíróság 2009. március 5-i döntésében helybenhagyta a hivatal határozatát. Indoklása szerint mindkét ábrás védjegy háromágú pontozott csillagból vagy egy kör és egy háromágú pontozott csillag kombinációjából áll. Ez az ábra nem általánosan ismert mintázatú, és nincs kapcsolata a megjelölt áruk alakjával. Bár a kifogásolt ábrás SANY védjegy idegen nyelvű szövegének más a kiejtése és a tartalma, mint a Daimler MERCEDES és BENZ védjegyei, a két védjegy ábrája nagyon hasonló, és valamennyi megjelölt áru gépkocsi vonatkozású. Így fennáll a lehetősége annak, hogy a kétféle védjeggyel ellátott árukat azonos gyártóhoz kapcsolják. Emellett a benyújtott bizonyítékok alapján világos, hogy a Daimler hosszú időn keresztül széles körben használta védjegyét, ami nem mondható el a kifogásolt védjegyről, vagyis nem lehet arra következtetni, hogy a két védjegy egyidejűleg volt érvényben Tajvanon. Bár a két védjegyet sok más ország szellemtulajdon-védelmi hivatala vagy bírósága nem ítélte hasonlóknak, minthogy a védjegy oltalma területiális, más hivatalok vagy bíróságok döntését nem lehet bizonyítékként felhasználni.

A Szellemtulajdon-védelmi Bíróság döntése ellen a Sany a Legfelsőbb Adminisztratív Bírósághoz fellebbezett, amely rendkívül gyors, négy hónapon belül hozott döntésével végleg elutasította a Sany keresetét.

D) A hígítási doktrínát, amelynek célja, hogy meggátolja a jól ismert védjegyek képének elhomályosítását vagy elhalványítását mások általi jogtalan eltulajdonítással, 2003 májusában iktatták be a tajvani védjegy törvénybe. Azóta védjegybitorlást követ el, aki tudatosan

használ engedély nélkül olyan védjegyet, amely azonos vagy hasonló mások jól ismert védjegyéhez, ezáltal hígítva a jól ismert védjegyet. Klasszikus példaként ismertetjük az *Intel Corporation (Intel) v. Intel-Trans Co. Ltd.* (Intel-Trans)-ügyet. Ebben a nemzetközi kereskedéssel foglalkozó Intel azzal az igénnyel lépett fel, hogy az Intel-Trans szüntesse meg a jól ismert, lajstromozott INTEL védjegy használatát angol cégnevének sajátos részeként.

Az ügyet a Legfelsőbb Bíróság nemrég újbóli megfontolásra visszaküldte a Szellemitulajdon-védelmi Bíróságnak. Ez utóbbi megállapította, hogy a jól ismert, lajstromozott INTEL védjegyet védeni kell hígítás ellen. Ezt a véleményét a Legfelsőbb Bíróság által megküldött alábbi három kérdés kapcsán fejtette ki.

1. Egy jól ismert védjegy védve van-e egy 2003 előtt végrehajtott bitorló cselekménnyel szemben, ha az akkor alkalmazható védjegy törvény nem tartalmazott hígítás elleni szankciót?

A bíróság úgy döntött, hogy – bár az Intel-Trans cégnevet 2003 előtt bejegyezték a cégjegyzékbe – más, jól ismert cég nevének cégnévként való használata és ezzel a védjegy hígításának okozása bitorlást jelent.

2. Az angol cégnevet fedi-e a védjegy törvényben hivatkozott cégnév?

A bíróság azon a véleményen volt, hogy a Szellemitulajdon-védelmi Hivatal helytelenül jár el, ha a védjegy törvényben hivatkozott cégnevet a kereskedelmi lajstromban feljegyzett kínai cégnevekre korlátozva érti. Ha ugyanis az ilyen értelmezést megalapozottnak kellene tekinteni, ez elkerülhetetlenül bátorítaná a jól ismert védjegyekkel rendelkező, angol cénevű fogyasztói társulások kapitalizációját, ami valószínűleg nem csupán a védjegy tulajdonosok számára okozna sérelmeket, hanem nemzetközi vitákhoz is vezetne.

3. Egy jól ismert védjegy milyen mértékű hígítása esetén indokolt hivatkozni a hígítási doktrínára?

Annak megállapítása céljából, hogy bizonyítani lehessen az INTEL védjegy hígítását, az Intel egy piackutatást nyújtott be a bíróságnak, amely azt mutatta, hogy a megkérdezett személyek közül kettő gondolta az INTEL védjegyet az Intel-Trans-hoz tartozónak, és öt személy gondolta azt, hogy az Intel-Trans valamilyen módon az Intellel társulva van. Bár az Intel-Trans azzal érvelt, hogy az ilyen piacvizsgálat eredményei az összetévesztés csekély valószínűségére utaltak, a bíróság azon a véleményen volt, hogy valóban történt hígítás, még akkor is, ha tényleges megtévesztés csak kevés esetben történt.

A Legfelsőbb Bíróság fogja eldönteni, hogy a hígítás bíróság általi értelmezése, amely kedvez a védjegy tulajdonosoknak, fenntartható-e.

Új-Zéland

A Különleges Kereskedelmi Bizottság 2010. március végén kiadott jelentése a szabadalmi törvénytervezet kapcsán elfogadja azt a nézetet, hogy a számítógépprogramra vonatkozó találmányok nem szabadalmazhatók.

A programtalálmányok Új-Zélandon szabadalmazhatók voltak a szabadalmi hivatal egy 1995-ös döntése óta, amelyet egy szóbeli meghallgatás után hozott. A parlamentnek beterjesztett törvénytervezet ilyen vonatkozásban megtartotta a meglévő állapotot. A bizottsági jelentés a szöveghez hozzáadott egy mondatot, amely így hangzik: „Egy számítógépprogram nem szabadalmazható találmány”. Ez azt mutatja, hogy a bizottság elfogadta azoknak az álláspontját, akik a vele folytatott megbeszélés alkalmával elleneztek szabadalom engedélyezését szoftvertalálmányokra. Így a bizottság szerint a szoftverfejlesztés nem foglal magában feltalálói tevékenységet. A számítógép-képernyőkre vonatkozó találmányokat azonban a bizottság is feltalálói tevékenységen alapulónak minősítette, hasonlóan sok műszaki és kémiai találmányhoz.

A jelentés megállapítja, hogy a szoftver nem tekinthető feltalálói tevékenységen alapulónak, mert meglévő szoftverre épít. Csakhogy minden műszaki fejlesztés a már meglévő alapokra épít. A bizottság azt is megjegyezte, hogy a szoftverszabadalmak elfojthatják az innovációt és a versenyt, bár a jelentés nem fejt ki, hogy miért csupán a szoftverszabadalmakat tekintik ilyen hatásúnak.

A bizottság által beiktatott módosítás az ausztráliai szabadalmi törvénytől való eltérést jelenti annak ellenére, hogy Új-Zéland harmonizálási egyezményt kötött Ausztráliával az üzleti törvények területén.